

๑

“ยาม! จับตัวผู้หญิงคนนี้ที!”

ชายหนุ่มซึ่งแต่งกายด้วยชุดสูทสีเทาเข้มตะโกนสั่งพนักงานรักษาความปลอดภัยประจำห้างสรรพสินค้าที่มีท่าทีหวาดๆ ไม่กล้าจับตัวหญิงสาว มาดเซอร์ที่ถือเครื่องชอร์ตไฟฟ้าไว้ป้องกันตัว

“ถ้าใครจับตัวฉัน ฉันจะชอร์ตให้ชักตายเลยคอยดู ฉันไม่ได้ถือปืนแบบเครื่องเพชรอะไรทั้งนั้น ทำไม่ไม่ฟังกันบ้าง” พลอยแสงเปิดสวิตช์เครื่องชอร์ตไฟฟ้าที่มีกระแสไฟแล่นเปรี๊ยะซู่ขึ้นแล้วซู่อย่างหัวเสีย ทำให้พนักงานรักษาความปลอดภัยตัดสินใจถอยกรูดเพื่อตั้งหลัก บรรดาไทยมุงที่ยืนดูเหตุการณ์ด้วยความอยากรู้อยากเห็นก็พากันถอยหลบด้วยเช่นกัน

“แล้วคุณมาสเกตซ์ภาพเครื่องประดับหน้าร้านผมทำไม ผมขอดูสมุดสเกตซ์ คุณก็ไม่ยอมให้ผมดู” ชายหนุ่มในชุดสูทหูรูดยังคงหาเรื่องหลอ่ไม่เลิก

“ทำไมฉันต้องเอาสมุดสเกตซ์ภาพของฉันให้คุณดูด้วย ฉันไม่ออกเลียนแบบเครื่องเพชรร้านคุณหรอกน่า เครื่องเพชรร้านคุณแบบเซยจะตาย

ที่ฉันหยิบสมุดสเกตช์ภาพขึ้นมาวาดภาพหน้าร้านคุณก็เพราะบังเอิญนึก
“โอเคียบางอย่างออก” พลอยแสงเริ่มหมดความอดทนกับชายหนุ่มเจ้าของ
ร้านเพชรวิว่าเจมส์ที่จู่ๆ ก็เรียกพนักงานรักษาความปลอดภัยมาจับตัวหล่อน
โดยไม่ยอมรับฟังคำชี้แจงใดๆ

“ถ้าคุณบริสุทธิ์ใจก็เอาสมุดสเกตช์ของคุณมาให้ผมดูสิ จะได้ว่า
คุณพูดจริงหรือเปล่า”

ชายหนุ่มผู้นั้นได้กลับอย่างไม่ยอม ทำให้พลอยแสงถอนใจเสียใหญ่
เรื่องอะไรหล่อนจะยอมให้เขาดูสมุดสเกตช์ของหล่อนในเมื่อเขาเป็นฝ่าย
หาเรื่องก่อน ถึงอย่างไรเขาก็ไม่เชื่อหล่อนอยู่ดี แต่มาคิดดูอีกที หากหล่อน
ไม่ยอมให้เขาดู เรื่องก็คงไม่จบง่ายๆ หญิงสาวจึงคิดว่าควรจะยุติเรื่องนี้เสียที
เพราะชักายที่ต้องตกเป็นเป้าสายตาของบรรดาไทยมุง

“ก็ได้ แต่เราต้องเข้าไปคุยในร้านของคุณ” พลอยแสงยื่นคำขาด

“ตกลง แต่คุณต้องเก็บไอ้เครื่องซอร์ตไฟฟ้านี้ก่อน”

สายตาของชายหนุ่มจับจ้องเครื่องซอร์ตไฟฟ้าในมือของหล่อนอย่าง
ไม่ไว้วางใจ พลอยแสงยิ้มเยาะท่าทางฉลาดกลั้วของชายหนุ่มเจ้าสำอาง ก่อน
จะบิดสวิทช์เครื่องซอร์ตไฟฟ้าเก็บใส่กระเป๋าผ้า แล้วเดินตามชายหนุ่มคูร์ณี
เข้าไปในร้าน

ภายในร้านเพชรวิว่าเจมส์มีตู้จัดวางเครื่องประดับเพชรตั้งอยู่รอบ
ด้าน แสงไฟในตู้กระทบกับเหลี่ยมเพชรจนเป็นประกายวิบวับ เครื่องประดับ
ในร้านวิว่าเจมส์แต่ละชิ้นล้วนมีขนาดใหญ่และมูลค่าสูงพอที่จะซื้อรถยนต์
นำเข้าหรูๆ หรือคฤหาสน์หลังงามได้เลยทีเดียว

สมแล้วที่ร้านเพชรวิว่าเจมส์เป็นร้านเพชรที่เก่าแก่และใหญ่ที่สุดแห่ง
หนึ่งในประเทศไทย ทว่าน่าเสียดายที่เพชรงามมูลค่าสูงประดับในตัวเรือน
ที่ไม่ควรคู่กับความงามของมัน พนักงานขายในร้านซึ่งเป็นหญิงวัยสี่สิบเศษ
แต่งกายด้วยชุดสูทกับกระโปรงทรงแคบสีดำเข้าชุดทำที่เป็นวุ่นกับการเซ็ด
ตู้เครื่องประดับแอบชำเลืองมองหล่อนด้วยหางตา

“เป็นไง เดินเข้ามาในร้านถึงกับตะลึงเลยละสิ คนอย่างคุณคงไม่เคยเห็นเครื่องเพชรแพงๆ แบบนี้มาก่อนใช่ไหม”

ชายหนุ่มเจ้าของร้านเพชรคงเข้าใจว่าที่หล่อนนั่งเยียบและกวาดตามองเครื่องประดับเป็นเพราะตื่นตื้นที่ได้เห็นเครื่องประดับสุดอลังการแน่ละ...เขาคงวัดระดับชนชั้นทางสังคมของหล่อนจากเครื่องแต่งกาย ผู้หญิงที่แต่งกายด้วยเสื้อยัดสีชาวคอกีกับกางเกงฟอกสีซีด ซ้ำยังสวมรองเท้าผ้าใบเก่าๆ อย่างหล่อนคงไม่น่าจะมีโอกาสได้เสียดใกล้กับเครื่องประดับหามูลค่าหลักล้านได้แน่

“ใช่ คนจนๆ อย่างฉันไม่เคยมีโอกาสได้เห็นของสวยๆ แพงๆ แบบนี้หรอก” พลอยแสงเอ่ยประซัด

“นั่นสินะ...ว่าแต่คุณจะทำอะไรกับเครื่องประดับของคุณมาให้ผมดูได้หรือยัง หากคุณยอมสละภาพแต่โดยดีว่ารับจ้างร้านเพชรร้านอื่นมาสเกดซ์แบบเครื่องประดับจากร้านของผม ผมจะไม่แจ้งความจับคุณ”

ชายหนุ่มเจ้าของร้านใช้โทนเสียงที่อ่อนลง ทว่าสีหน้าท่าทางบ่งบอกว่าจะเอาเรื่องหล่อนถึงที่สุด

“แห่ม ใจดีจิงเลยนะคะ แต่ฉันไม่กล้าว่าตำรวจจะจับฉันหรอก เพราะฉันจะแจ้งตำรวจให้จับคุณแทนโทษฐานข่มขู่ฉัน นี่ละ สมุดสเกดซ์ของฉันดูให้เต็มตาว่าฉันไม่ได้ลอกเลียนแบบเครื่องประดับร้านคุณ แล้วก็ไม่ได้รับจ้างร้านเพชรร้านไหนมาก๊อปแบบร้านคุณด้วย” พลอยแสงล้วงหยิบสมุดสเกดซ์จากรกระเป๋าผ้าแล้วยื่นให้ชายหนุ่มเจ้าของร้านดู “คุณชื่ออะไรคะ หลังจากคุณดูสมุดสเกดซ์นี้แล้ว ฉันจะได้แจ้งความถูก”

พลอยแสงถามด้วยเสียงเรียบๆ แต่คำถามของหล่อนทำให้ชายหนุ่มผู้นั้นเลิกคิ้วสูงและจ้องหน้าหล่อนด้วยความประหลาดใจราวกับว่าหล่อนเพิ่งอพยพมาจากดาวดวงอื่น

“คุณไม่รู้จักผมได้อย่างไร ใครๆ ก็รู้จักผมทั้งนั้น คุณคงเป็นพวกน้องนางบ้านนาสินะ เพราะมีข่าวของผมลงในหน้าสังคมแทบทุกวัน” ชายหนุ่มมาด

หยิ่งเอ๋ยเสียงสูง

“ใช่ ฉันมันเป็นพวกสาวบ้านนอก แล้วคนบ้านนอกก็ไม่มีเวลามาสนใจพวกชาวสังคมไฮโซไร้สาระหรอกค่ะ พวกเราต้องทำมาหากิน ไม่ได้อยู่ว่างๆ กรีดกรายใช้เงินอวดร่ำอวดรวยไปวันๆ”

“ถ้าไม่มีเวลาติดตามข่าวก็จำชื่อผมไว้ ผมชื่อ นราธิป ภัคดีสรราช ไม่มีใครในเมืองไทยที่รู้จักผม แล้วคุณก็ควรจะดีใจที่มีโอกาสได้พูดคุยกับชายหนุ่มที่เนื้อหอมที่สุดของเมืองไทยในเวลาี่นี้”

นราธิปเอ๋ยอย่างคนที่คิดว่าตัวเองวิเศษวิโสเสียเต็มประดา ทว่าในสายตาของพลอยแสง เขาเป็นเพียงหนุ่มตีหน้าตาสะอาดสะอ้านคนหนึ่ง การที่เขาตีหน้ามีตาในวงสังคมได้ก็เพราะมีฐานะร่ำรวย แต่ถ้าเขาเป็นเพียงอาตี่ที่เกิดในครอบครัวฐานะปานกลางหรือยากไร้ก็คงไม่เด่นดังเป็นที่สนใจของสาว ๆ

“ฉันว่าคุณเป็นผู้ชายที่หลงตัวเองที่สุดในเมืองไทยละไม่ว่า หน้าตาคุณก็งั้นๆ ขาวซีดเหมือนพวกอมโรค หนุ่มชาวสวนแถวบ้านฉันยังหล่อกว่าคุณเลย ช่วงนี้ฉันคงดวงตกถึงได้พบคนอย่างคุณ”

ครั้นพลอยแสงได้กลับ ใบหน้าขาวม่วงเนียนละเอียดของนราธิป จึงแปรเปลี่ยนเป็นสีแดงเข้ม

“ผมต่างหากที่ดวงตก อยู่ดีไม่ว่าดีก็มีปัญหากับผู้หญิงบ้านๆ อย่างคุณ”

นราธิปเอ๋ยเสียงล่อดิโรฟัน แล้วเปิดสมุดสเกตช์แบบเครื่องประดับของหล่อนดู... ครั้นเขาเห็นผลงานการออกแบบของหล่อน นราธิปก็เงยหน้าจากสมุดสเกตช์ภาพสลับกับจ้องหน้าหล่อนคล้ายไม่เชื่อว่าผู้หญิงบ้านๆ อย่างหล่อนจะออกแบบเครื่องประดับที่หรูหราได้

“งั้นคุณ อั้งไปเลยละสิ ฉันบอกแล้วไม่ได้ลอกแบบเครื่องเพชรร้านคุณ เห็นไหมว่าเครื่องประดับที่ฉันออกแบบสวยกว่าร้านของคุณเยอะ” พลอยแสงยิ้มเยาะ สะใจที่เห็นนราธิปพูดไม่ออก

“ผมไม่เชื่อว่า คุณจะออกแบบเครื่องประดับพวกนี้ได้ งานพวกนี้มัน...”

“มันทรูหราเกินกว่าคนที่แต่งตัวปอนๆ อย่างฉันจะออกแบบได้ใช่ไหม
ฉันว่าคุณไม่ควรตัดสินคนจากการแต่งตัว ไม่เคยได้ยินข่าวเรื่องที่มีเศรษฐี
แต่งตัวปอนๆ ใส่รองเท้าแตะไปซื้ออรรถเบนซ์หรือไง คุณอาจจะพลาดลูกค้า
คนสำคัญจากการที่คุณตัดสินคนจากภายนอกก็ได้นะ”

พลอยแสงถือโอกาสสั่งสอน แต่นราธิปก็แย้งอย่างไม่ยอมเช่นกัน

“ผมไม่ได้ตัดสินคนจากภายนอก แต่พฤติกรรมของคุณมันน่าสงสัย
แล้วตกลงคุณมาเป็นสเกตซ์ภาพเครื่องประดับหน้าร้านผมทำไม ถึงคุณ
อ้างว่าลุง ก็เกิดโอเคียบรรเจิดเลยหยิบสมุดมาสเกตซ์แบบ แต่มันไม่บังเอิญ
ไปหน่อยหรือ อย่างน้อยคุณก็ต้องได้แรงบันดาลใจจากแบบเครื่องประดับ
ของร้านของผม ถึงอ้างว่าไม่ได้ลอกเลียนแบบแต่ก็ถือว่าคุณขโมยโอเคีย
จากร้านของผมอยู่ดี”

เมื่อเป็นฝ่ายถูกย້อน พลอยแสงก็นึกคำโต้แย้งไม่ออก เพราะสิ่งที่
นราธิปพูดก็มีมูลความจริง ตอนที่หล่อนเดินผ่านร้านวีร่าเจมส์ จั๊เพซรลาย
เถาดอกไม้ที่ตั้งโชว์ในตู้กระจกหน้าร้านก็สะดุดตาหล่อน...ถึงจั๊เพซรอันนี้จะ
ดูสวยสะดุดตาสมกับเป็นงานที่เลือกไว้จัดแสดงหน้าร้านก็จริง แต่ก็ดูขัดตา
เพราะการออกแบบยังดูไม่สมบูรณ์นัก พลอยแสงจึงนึกสนุกอยากออกแบบ
จั๊เพซรลายเถาดอกไม้ในแบบของหล่อนดู แต่นราธิปกลับเข้าใจผิดคิดว่า
หล่อนมาสเกตซ์ภาพเพื่อลอกแบบเครื่องประดับจากร้านของเขา

แม้หล่อนได้แรงบันดาลใจในการออกแบบจากเครื่องประดับของร้าน
เขาก็จริง แต่ก็ไม่ได้ลอกเลียนแบบจั๊เพซรชิ้นนี้แม้แต่น้อย ดังนั้นหล่อน
จึงไม่ได้ทำอะไรผิด พอคิดได้เช่นนี้พลอยแสงก็เถียงกลับทันที

“งั้นการออกแบบเครื่องประดับของร้านคุณคงไม่ได้แรงบันดาลใจ
จากเครื่องเพชรร้านอื่นเลยงั้นสิ ถ้าคิดจะหาแรงบันดาลใจที่ไม่ซ้ำแบบใคร
จิวเวลรี่ดีไซน์เนอร์ก็ต้องไปหาแรงบันดาลใจจากนอกโลก” พลอยแสงย້อน
อย่างยืเยวน

ครั้นนราธิปอ้าปากจะเถียง ก็มีลูกค้าเดินเข้ามาในร้าน เขาจึงหันมากระซิบกับหล่อนและออกคำสั่ง

“คุณรออยู่ตรงนี้ก็ก่อน เดี่ยวเสร็จธุระแล้วผมจะเคลียร์ปัญหาที่คุยค้างไว้ อย่าคิดหนีไปไหนนะ”

สิ้นคำนราธิปก็รีบเดินตรงไปต้อนรับสตรีวัยหกสิบเศษที่ทั้งเนื้อทั้งตัวประดับด้วยเครื่องเพชรพราวด้วยใบหน้ายิ้มแย้มเอาใจ...เมื่อพิจารณาจากการแต่งกายและเครื่องประดับของลูกค้ารายนี้ก็ได้ไม่ยากว่าน่าจะต้องเป็นคุณหญิงคุณนายกระเป่าสต่างค์หนักและมีชื่อเสียงเด่นดังในวงสังคม มิเช่นนั้นผู้ชายหยิ่งยโสและหลงตัวเองอย่างนราธิปคงไม่ปราดเข้าไปหาอย่างพินอบพิเทา...พลอยแสงเห็นแล้วหมั่นไส้ คิดหรือว่าหล่อนจะยอมนั่งเจียบ ไม่มีปากเสียงตามที่เขาสั่ง เดี่ยวได้เห็นตักันแน่ๆ

“สวัสดิ์ครับคุณหญิงนิลบล ผมต้องขอขอบคุณจริงๆ ที่กรุณาให้เกียรติมาที่ร้านของผมด้วยตัวเอง อันที่จริงจะให้ผมนำเครื่องเพชร ไปให้เลือกชมที่บ้านก็ได้ นะครับ”

นราธิปเอ่ยด้วยน้ำเสียงนอบน้อมผิดกับยามเอ่ยกับหล่อนลิบลับ

“อู๊ย ไม่ต้องเกรงใจหรอกจ๊ะ พี่ชอบออกมาเลือกซื้อของด้วยตัวเองมากกว่า ไม่ต้องเรียกพี่ว่าคุณหญิงหรอก เราคนกันเอง เรียกพี่ว่าพี่ก็ได้”

ลูกค้าอายุรุ่นราวคราวแม่เอ่ยพลางซม้ายตาให้นราธิปอย่างมีจริตชายหนุ่มเจ้าของร้านยิ้มแหย แต่ก็ปรับสีหน้าให้เป็นปกติได้อย่างรวดเร็วและเอ่ยอย่างเอาอกเอาใจ

“เชิญพี่นั่งตรงนี้ก็ก่อนนะครับ ไม่ทราบว่าจะดื่มอะไรดีครับ ชาหรือกาแฟ”

“พี่ไม่ดื่มพวกชากาแฟหรอกจ๊ะ มันไม่ดีต่อสุขภาพ พี่อยากได้น้ำผักผลไม้ ขอเป็นน้ำแร่ร้อนกับแอปเปิ้ลแยกกากก็แล้วกัน ที่ใครๆ ชมว่าพี่ยังสาวก็เพราะพี่ดูแลสุขภาพเป็นอย่างดี”

พอได้ยินคำพูดยกยอตัวเองของคุณหญิงนิลบล พลอยแสงก็ถึงกับ

กัลลิ้นหัวเราะไว้ไม่อยู่ เพราะใบหน้าของผู้พูดนั้นห่างไกลจากคำว่าสาว เสี่ยงหัวเราะของหล่อนคงจะดังไปหน่อย คุณหญิงผู้คิดว่าตัวเองยังสาวจึงหันขวับมามองหล่อน

“นั่นใครจ๊ะ”

คุณหญิงนิลบุลลามาพลางหันมาไล่สายตามองหล่อนตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า ยังไม่ทันที่พลอยแสงจะแนะนำตัว นราธิปก็ชิงเอ่ยเสียก่อน

“อ้อ แม่บ้านคนใหม่ครับ พอดีผมเพิ่งรับเข้ามาทำงานแทนแม่บ้านคนเก่า คุณหญิงมาพอดี ผมยังไม่ทันได้สั่งงานก็เลยมานั่งปั้นจิ้มปั้นเจ้ออยู่ตรงนี้”

พลอยแสงถึงกับอึ้งไปที่จู่ๆ นราธิปก็แต่งเรื่องได้อย่างหน้าตาเฉย

“อย่าหาว่าพี่จู้จี้จ้านเลยนะ ร้านเพชรแพงๆ ไม่ควรเอาแม่บ้านมานั่งในร้านแบบนี้ อ้อ...แล้วก็ควรหาเครื่องแบบแม่บ้านให้ใส่หน่อยก็ดีนะจ๊ะ ใส่เสื้อยืดกับกางเกงยีนดูไม่เรียบร้อยเลย” คุณหญิงนิลบุลลเอ่ยด้วยน้ำเสียงเหมือนคนเจ้ายศเจ้าอย่าง

“ครับ ผมจะทำตามที่พี่แนะนำ พี่นิมาเหนื่อยๆ คงหิวน้ำ เต๋ียวผมจะให้บังอร ไปซื้อน้ำผักผลไม้มาให้ครับ”

พลอยแสงทำหน้าที่ๆ ที่นราธิปมองหน้าหล่อนเป็นเชิงออกคำสั่ง ลู่อๆ หล่อนก็มีชื่อใหม่ว่าบังอร และกลายเป็นแม่บ้านของร้านเพชรวิราเจมส์ไปเสียอย่างนั้น แต่ในเมื่อยังเคลียร์ปัญหากันไม่จบ หล่อนก็จำใจสวมบทบาทเป็นแม่บ้านจำเป็น

“คะ ดิฉันจะออกไปซื้อให้เดี๋ยวนี้เลย” สิ้นคำพลอยแสงก็เดินตรงไปยังชั้นล่างของห้างสรรพสินค้าซึ่งเป็นที่ตั้งของซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่และโซนขายอาหารและเครื่องดื่ม ร้านที่ขายน้ำผักผลไม้แยกกาก็มีอยู่หลายร้าน เนื่องจากอาหารและเครื่องดื่มเพื่อสุขภาพกำลังอยู่ในกระแสนิยม พลอยแสงเลือกร้านชื่อดังซึ่งดาราดังนิยมดื่ม

ครั้นได้เครื่องดื่มตามที่สั่งแล้ว พลอยแสงก็รีบเดินกลับไปร้าน

วีร่าเจมส์ซึ่งคุณหญิงนิลุบลกำลังเลือกเครื่องเพชรชุดใหญ่อยู่สองชุด สีหน้าแสดงออกว่าคิดหนักและถามนราธิปด้วยน้ำเสียงลึกลับ

“ที่ตัดสินใจไม่ได้จริงๆ ว่าเครื่องเพชรชุดไหนสวยกว่ากัน คุณคิดว่าชุดไหนเหมาะกับพี่มากกว่ากัน”

“ผมว่าชุดทางขวาที่ออกแบบเป็นลายเกลียวคลื่นเหมาะกับพี่นิมากเลยนะครับ เพราะเป็นแบบที่ดัดแปลงมาจากเครื่องเพชรของเจ้าฟ้าหญิงองค์หนึ่งทางยุโรป ใส่แล้วจะช่วยเสริมบุคลิกให้ดูสวยสง่ายิ่งขึ้นครับ ส่วนชุดทางซ้ายดูเรียบแต่คลาสสิก ใส่ได้ทุกงาน ถ้าตัดสินใจไม่ได้ ผมว่าซื้อทั้งสองชุดเลยดีไหมครับ” นราธิปชักจูงให้ซื้อของเต็มที

“ดิฉันว่าทั้งสองชุดนี้ไม่เหมาะกับคุณหญิงค่ะ ถึงเครื่องเพชรชุดทางขวาจะดัดแปลงจากแบบเครื่องเพชรของเจ้าฟ้าหญิงองค์ใดก็ตาม แต่คุณหญิงก็ควรได้ใส่เครื่องเพชรที่ออกแบบอย่างมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวไม่ซ้ำแบบใคร ส่วนเครื่องเพชรชุดทางซ้ายก็ดูเรียบและธรรมดาเกินไป ดิฉันคิดว่าคุณหญิงน่าจะซื้อเครื่องเพชรแบบนี้เยอะแล้ว” พลอยแสงเอ่ยพลางเดินตรงมาเสิร์ฟเครื่องดื่มให้คุณหญิงนิลุบลด้วยกิริยานอบน้อม แม้หล่อนไม่หันไปมองนราธิป แต่ก็เดาได้ว่าเขาคงจ้องมองหล่อนด้วยสายตากินเลือดกินเนื้อ หล่อนไม่ได้คิดจะแก้แค้นเขาด้วยการทำให้เสียลูกค้ารายใหญ่ แต่คิดว่าคุณหญิงนิลุบลไม่ควรเสียเงินแพงๆ เพื่อซื้อเครื่องเพชรชุดใหญ่ราคาสูงที่การออกแบบไม่มีจุดเด่นสมราคาเลยแม้แต่น้อย

“ถูกของเธอ ที่ฉันเลือกไม่ได้เพราะอยากได้เครื่องเพชรแบบเก่าๆ ที่มีเอกลักษณ์กว่านี้ คำแนะนำของเธออาจทำให้เจ้านายโล่เธอออกไป เธอถูกไล่จะออกมาทำงานกับฉันก็ได้นะ”

คุณหญิงนิลุบลสงั้มให้หล่อนแล้วล้วงหยิบนามบัตรจากกระเป๋าถือยื่นมาให้ จากนั้นจึงหันไปเอ่ยกับเจ้าของร้านหนุ่มซึ่งพยายามฝืนยิ้ม

“พี่ยังไม่ถูกใจเครื่องเพชรสองชุดนี้ ถ้าคุณมีแบบใหม่ที่นาสนใจก็โทรบอกพี่แล้วกัน ไว้พี่จะแวะมาดูใหม่ หวังว่าคุณจะไม่โกรธที่วันนี้พี่ไม่ซื้อ

เครื่องเพชรหอกนะ” คุณหญิงนิลุบลเอ่ยด้วยลุ่มเสียงเกรงใจ

“ผมจะโกรธพี่ได้อย่างไรละครับ ชื่อเครื่องเพชรทั้งทีก็ต้องเลือกให้ถูกใจ แต่ถ้าเปลี่ยนใจก็แะมาชมได้อีกนะครับ” นราธิปฉลาดพอที่จะระงับอารมณ์และยิ้มกว้างเอาใจลูกค้ารายใหญ่

“ขอบใจจ้ะ ถ้าอย่างนั้นพี่ขอตัวก่อน ว่าจะมาอุดหนุนใหม่” ลีนคำ คุณหญิงนิลุบลก็ลุกจากเก้าอี้แล้วเดินออกจากร้านไป

ครั้นคุณหญิงนิลุบลเดินพ้นจากร้านไปแล้ว นราธิปก็หันมาเอาเรื่องหล่อน พลอยแสงยิ้มสู้แล้วหยิบเครื่องตีที่ คุณหญิงนิลุบลยังไม่ได้ตีมยื่นให้

“คุณตีมน้ำผักผลไม้เสริมคอลลาเจนหน่อยใหม่ ถ้าคุณโกรธ ไปหน้าของคุณจะเหี่ยวและแก่กว่าวัยนะคะ”

“ไม่ต้องมาทำเป็นพูดดีเลย นอกจากคุณจะทำตัวไม่น่าไว้วางใจแล้วยังทำให้ผมเสียลูกค้าอีก สารภาพกับผมมาตรงๆ ดีกว่าว่าร้านเพชรร้านไหนส่งคุณมาแย่งลูกค้าจากร้านของผม จะตอบมาดีๆ หรือจะให้ตำรวจเป็นคนซัก”

นราธิปขู่เสียงกร้าว พลอยแสงทำหน้าหน่ายๆ ถอนใจอย่างรำคาญที่เรื่องราวบานปลายไปกว่าเดิม

“ก็ฉันบอกแล้วไงว่าฉันไม่ได้รับจ้างร้านเพชรร้านไหนมาทั้งนั้น ท่าทางคุยกับคุณคงไม่รู้เรื่อง เผลอๆ คุยกับตำรวจอาจจะเข้าใจกันง่ายกว่า นั่นคุณเรียกตำรวจมาเลยกัน ฉันจะได้ถือโอกาสแจ้งความด้วยว่าร้านเพชรของคุณลอกเลียนแบบเครื่องเพชรของต่างประเทศ ที่คุณบอกว่าคุณปรับแบบเครื่องเพชรจากเครื่องประดับของเจ้าฟ้าหญิงองค์หนึ่ง แต่จริงๆ แล้วร้านของคุณก็อปแบบมาเลยต่างหาก ฉันรู้หรือกว่าเครื่องเพชรลายคลื่นเลียนแบบมาจากสร้อยเพชรของเจ้าฟ้าหญิงโศดอาน่า ถ้าตำรวจจับเรื่องการละเมิดลิขสิทธิ์ คนที่ถูกจับน่าจะเป็นคุณมากกว่าฉัน” พลอยแสงทำอย่างไม่กลัว เพราะสิ่งที่หล่อนพูดเป็นเรื่องจริง ทำให้ นราธิปเถียงหล่อนไม่ได้

“ผมจะถือว่าวันนี้เป็นวันชวยของผมก็แล้วกัน คุณจะไปไหนก็ไป

หวังว่าคงไม่เห็นคุณมาป่วนเบียนแถวหน้าร้านผมอีก”

“ไม่ต้องห่วง ฉันจะไม่เจียดใกล้ร้านเพชรของคุณอีก ไหนๆ ฉันก็จะไม่ได้เจอคุณอีกแล้ว ก็อยากแนะนำด้วยความหวังดีให้ทางร้านของคุณ ออกแบบเครื่องเพชรเองบ้าง ปรับปรุงแบบให้ทันสมัยหน่อย อย่าไปก๊อปแบบใครมาอีก เพราะซินยังทำแบบนี้ ร้านเพชรคุณคงอยู่ได้ไม่นานแน่ แต่ก่อนฉันจะไปคุณต้องจ่ายค่าน้ำผักผลไม้มาก่อน ทั้งหมดร้อยยี่สิบบาท บวกค่าเดินและค่าแสดงละครเป็นแม่บ้านให้คุณ ฉันคิดถูกๆ แค່สองร้อย บาทถ้วนก็แล้วกัน” พลอยแสงแบมือทวงค่าเสียหาย หล่อนไม่ยอมจ่ายเงินฟรีๆ ใ้หน้าอาชีพแน่

ชายหนุ่มจ้องหน้าหล่อนอย่างแค่นๆ ก่อนจะหยิบกระเป๋าสตางค์แล้ว ควักแบงก็ร้อยสองใบยัดใส่มือหล่อน “เอาไป คุณกับผมจะได้ไม่ติดค้างกัน อีกไม่ว่าชาตินี้หรือชาติหน้า ถือว่าวันนี้ฟาดเคราะห์ก็แล้วกัน”

พลอยแสงรับเงินมาอย่างโกรธๆ

“ฉันก็จะเอาเงินนี้ไปทำบุญล้างชวย หวังว่าชาตินี้หรือชาติต่อไป เราจะไม่ต้องพบเจอกันอีก” ลีนคำพลอยแสงก็เดินออกจากร้านวีร่าเจมส์ หวังว่าหลังจากเจอเรื่องราวๆ แล้ว จะมีเรื่องดีๆ เกิดขึ้นกับหล่อนบ้าง

ทว่าเรื่องดีๆ ที่พลอยแสงหวังจะให้เกิดขึ้นนั้นกลับกลายเป็นเรื่องร้าย เพราะเมื่อกลับถึงบ้านก็เห็นว่าบิดามารดานั่งหน้าเค็ยตอยู่ที่โต๊ะอาหาร แม้จะมีอาหารวางอยู่เต็มโต๊ะแต่ก็ไม่พร่องเลยแม้แต่หน่อย

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือเปล่าคะ” พลอยแสงถามพลางเดินไปนั่งเก้าอี้ตัวข้างๆ ที่มารดานั่ง

“วันนี้ลูกค้าที่โทร. มาสั่งเครื่องประดับพลอยของเรายกเลิกออเดอร์กะทันหัน แต่เราสั่งพลอยไปแล้ว จะยกเลิกออเดอร์ตอนนี้คงไม่ทัน ค่าพลอยและวัสดุก็ตั้งสี่แสนบาท พอไม่รู้ว่าเอาเงินที่ไหนไปจ่าย แต่ถ้าไม่จ่ายเราก็จะเสียเครดิต”

ไพฑูรย์ บิดาของหล่อนเอ่ยด้วยสีหน้ากัลลภลุ่ม พลอยแสงขบกราม
แน่น หล่อนสังหรณ์ใจตั้งแต่ตอนที่มารดาแจ้งข่าวดีให้ทราบเมื่อเดือนก่อน
ว่ามีลูกค้าชาวสิงคโปร์ สั่งให้ทางร้านเพชรจินดาของครอบครัวหล่อนทำ
ต่างหูพลอยจำนวนห้าร้อยคู่

ร้านเพชรจินดาเป็นเพียงร้านจิ๋วเอลริเล็ก ๆ ที่ตั้งอยู่ในห้างสรรพ-
สินค้าแถวย่านรัชนาธิเบศร์ บิดาของหล่อนใช้เงินเก็บที่พอมืออยู่เช่าพื้นที่เล็ก ๆ
เพื่อเปิดร้าน ลูกค้าประจำของหล่อนก็เป็นคนละแวกนั้น ไม่ค่อยมีคนต่างชาติ
มาเดินที่ห้างนี้ จึงเป็นเรื่องแปลกที่จู่ ๆ ก็มีชาวสิงคโปร์บังเอิญมาเดินเล่นที่
ห้างแห่งนี้แล้วเกิดถูกใจเครื่องประดับร้านของหล่อน จึงสั่งทำต่างหูพลอย
เป็นจำนวนหลายร้อยคู่ ทั้งที่ไม่เคยซื้อขายกันมาก่อน

“เป็นความผิดของแม่เอง พ่อแม่คำนวณกำไรแล้วเห็นวางานนี้จะทำให้
เรามีเงินทุนหมุนเวียน ก็เลยตอบรับงานโดยไม่คิดให้ถี่ถ้วน ที่จริงแม่ไม่ควร
ยอมให้เขาจ่ายค่ามัดจำแค่นี้สิบลบเปอร์เซ็นต์ ทั้งที่ปกติออเดอร์ใหญ่ๆ แบบนี้
ควรจะเก็บค่ามัดจำครึ่งหนึ่งก่อน แต่แม่กลัวว่าเขาจะไม่สั่งสินค้ากับเรา แม่
ก็เลยรีบตกลง แม่เสียใจจริงๆ ที่เป็นต้นเหตุทำให้ทุกคนต้องเดือดร้อน”
พิณเอ่ยเสียงเครือ โปหน้าหม่นเศร้าเพราะเป็นผู้รับงานนี้เอง

“อย่าโทษตัวเองเลยแม่ พ่อว่าเรามาช่วยกันคิดดีกว่าว่าจะหาเงินสี่แสน
บาทมาจ่ายค่าพลอยนี้ได้ยังไง” ไพฑูรย์เอ่ยด้วยเสียงเนิบๆ

ที่ว่าพลอยแสงกลับไม่เห็นด้วยที่บิดามารดาจะยอมจ่ายค่าเสียหาย
หลายแสน โดยไม่เอาเรื่องกับลูกค้าต่างชาติที่ไร้ความผิดชอบ

“แล้วลูกค้าสิงคโปร์บอกเหตุผลที่ยกเลิกออเดอร์หรือเปล่านั้น พลอย
ว่าเขาควรจะได้รับผิดชอบค่าเสียหาย คุณแม่มีที่อยู่หรือเบอร์ติดต่อเขาไหมคะ
เดี๋ยวพลอยจะโทรไปคุยกับเขาเอง”

“เขอ้างอิงว่าหุ้นส่วนของเขาเจอร้านพลอยที่เสนอราคาถูกกว่าร้านของ
เรา ก็เลยขอยกเลิกออเดอร์ แล้วในสัญญาการซื้อขายก็ไม่รัดกุม เพราะ
ไม่ได้ระบุว่าถ้าเขายกเลิกการสั่งซื้อสินค้าจะต้องชดใช้ค่าเสียหาย จะว่าไปแล้ว

ทางเราเองก็ใจร้อน สิ่งซื้อของเร็วไปหน่อย ถ้าจะเอาเรื่องเขาก็คงลำบาก
แม่เคยโทร. ไปหาเขาเพื่อขอต่อรองราคา แต่พอโทร. ไป เบอร์ที่เขาให้มา
กลับเป็นเบอร์คนอื่น” พิณเอ่ยด้วยเสียงหม่น

“ถ้าเป็นแบบนี้ก็แสดงว่ามีคนจงใจวางแผนแกล้างเรา ทำที่ให้ลูกค้า
ต่างชาติมาสั่งทำเครื่องประดับลือตีใหญ่แล้วยกเลิกกะทันหันเพื่อให้เรา
ขาดทุน คนที่จะกลั่นแกล้งเราแบบนี้ก็มีอยู่คนเดียวคือคุณยอด เพราะเขา
ไม่ต้องการให้ร้านเพชรจินดากลับมามีชื่อเสียงได้อีกครั้ง...พลอยไม่เข้าใจ
เลยจริงๆ ว่าทำไมคุณยอดถึงจงเวรคุณพ่อนักหนา”

คุณยอดที่พลอยแสงเอ่ยถึงคือ ยอดเพชร ลูกชายคนเล็กของเจ้าแก้ว
เส็งและยุพิน ซึ่งโกธรแค้นที่เจ้าแก้วเส็งยกกิจการร้านเพชรจินดาให้แก้ว
ไพฑูรย์ซึ่งเป็นบุตรบุญธรรม เนื่องจากเจ้าแก้วเส็งเชื่อว่าไพฑูรย์จะรักษา
ร้านเพชรจินดาให้มีชื่อเสียงยืนยาวต่อไปได้ ดังนั้นเมื่อเจ้าแก้วเส็งเสียชีวิต
ไพฑูรย์จึงได้สืบทอดร้านเพชรจินดาตามที่พินัยกรรมระบุ ยอดเพชรและ
ยุพินเจ็บแค้นใจอย่างมาก ยุพินจึงให้เงินทุนแก่ยอดเพชรและเปิดร้านเพชร
ร้านใหม่ชื่อร้านเพชรยุพิน นับแต่นั้นมายอดเพชรก็ทำทุกวิถีทางเพื่อทำลาย
ชื่อเสียงร้านเพชรจินดาจนทำให้ลูกค้าเก่าแก่ขาดความเชื่อมั่น ร้านเพชร
จินดาจึงต้องปิดกิจการในที่สุด

ไพฑูรย์สูญเสียความมั่นใจและสิ้นหวังที่จะทำธุรกิจจิวเอลรีไป
พักใหญ่ แต่ด้วยความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัวและลูกน้องเก่าแก่ที่ยัง
จงรักภักดีขอทำงานกับเขาต่อไป จึงได้สติและรวบรวมเงินทองทรัพย์สิน
ที่พอมีอยู่เพื่อเปิดร้านเพชรจินดาขึ้นมาอีกครั้ง

แม้ขณะนี้ร้านเพชรจินดาจะเป็นเพียงร้านจิวเอลรีเล็กๆ ที่ขาย
เครื่องประดับเพชรพลอยราคาไม่สูง เน้นกลุ่มลูกค้าชาวบ้านที่ต้องการซื้อ
เครื่องประดับของแท้ราคาพันปลายๆ ไปจนถึงหลักแสนต้นๆ แต่เมื่อยอด-
เพชรทราบข่าวว่าไพฑูรย์เปิดร้านเพชรจินดาขึ้นมาอีกครั้งก็ตามมารังควาน
และสร้างปัญหาให้ไม่หยุดหย่อน แต่ไพฑูรย์ไม่ยอมให้ยอดเพชรกลั่นแกล้ง

เหมือนแต่ก่อนจึงแก้ปัญหาได้ทุกครั้งไป

ครั้งล่าสุดไฟทิวรี่จับได้ว่ายอดเพชรติดสินบนพนักงานผู้รับชอบเรื่องการเข้าพื้นที่ช่องทางห้างเพื่อให้ทางห้างสรรพลินค้ายกเลิกสัญญาเข้าพื้นที่ร้านเพชรจินดา ไฟทิวรี่จึงขู่อยอดเพชรว่าหากไม่เลิกก่อปัญหาจะเอาเรื่องถึงตำรวจ ทำให้ยอดเพชรหยุดก่อความวุ่นวายไปพักใหญ่ แต่พลอยแสงไม่เชื่อว่ายอดเพชรจะยอมรามือง่ายๆ จนกว่าร้านเพชรจินดาจะปิดกิจการและไฟทิวรี่เปลี่ยนไปทำอาชีพอื่น

นอกจากยอดเพชรจะมองว่าไฟทิวรี่เป็นศัตรูแล้ว ก็ยังเพาะบ่มความรู้สึกเกลียดชังครอบครัวของหล่อนให้แก่เพชรประดับ ลูกสาวที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับหล่อน เพชรประดับตั้งตัวเป็นศัตรูและทำตัวเป็นคู่แข่งของหล่อนมาตั้งแต่เด็ก สิ่งใดที่พลอยแสงมี เพชรประดับจะต้องมีเหนือกว่าไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเรียน เรื่องอาชีพ หรือแม้แต่เรื่องความรัก

แต่เดิมเพชรประดับไม่สนใจเรื่องการออกแบบจิวเวลรี่เลยแม้แต่น้อย เพราะหญิงสาวสนใจด้านการออกแบบตกแต่งบ้าน แต่เมื่อทราบว่พลอยแสงจะสอบเข้าคณะศิลปกรรมศาสตร์ เอกการออกแบบเครื่องประดับ เพชรประดับก็เบนเข็มจากเรียนมัณฑนศิลป์เพื่อมาเรียนออกแบบเครื่องประดับเช่นเดียวกับหล่อน

ถ้าวัดกันเรื่องพรสวรรค์ด้านการออกแบบเครื่องประดับ พลอยแสงอาจเหนือกว่า แต่เพชรประดับเป็นคนขยันและมีความมุ่งมั่น จึงหมั่นฝึกฝนออกแบบเครื่องประดับจนสอบเข้าคณะศิลปกรรมศาสตร์ได้ ตลอดระยะเวลาที่ศึกษาที่มหาวิทยาลัย เพชรประดับและพลอยแสงต่างมีผลการเรียนที่ดีเด่นสูสีกัน และยังเป็นดาวเด่นด้วยกันทั้งคู่

ก่อนสำเร็จการศึกษาปริญญาตรี ทั้งพลอยแสงและเพชรประดับต่างแข่งขันกันเพื่อชิงทุนคณะไปศึกษาต่อระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยชื่อดังด้านการออกแบบเครื่องประดับ ณ ประเทศฝรั่งเศส แม้พลอยแสงสำเร็จการศึกษาด้วยคะแนนที่สูงกว่าเพชรประดับ แต่ทุนการศึกษาที่ตก

เป็นของเพชรประดับในที่สุด

พลอยแสงสีรุ้งภายหลังว่ายอดเพชรบริจาคเงินหลายล้านบาทเพื่อสมทบทุนสร้างอาคารเรียนให้แก่ทางคณะ คณะดีจึงเกรงใจและมอบทุนการศึกษาให้เพชรประดับแทน โดยอ้างเหตุผลว่าเพชรประดับมีความพร้อมในด้านอื่นๆ มากกว่า

ถึงพลอยแสงจะเจ็บแค้นใจเพราะความไม่ธรรม แต่การเรียกร้องขอความเป็นธรรมก็คงไม่เป็นผล ทางคณะฯ เองก็คงรู้สึกผิดต่อหล่อนไม่น้อย จึงมอบทุนการศึกษาปริญญาโทให้หล่อนศึกษาต่อ เพชรประดับได้ทีที่ย้ายหยันหล่อน แต่พลอยแสงก็เซ็ดหน้าไม่สนใจ และตอกกลับว่าเพชรประดับได้ทุนการศึกษาเพราะเหตุใดก็น่าจะรู้อยู่แก่ใจ ผู้ชนะที่แท้จริงจึงไม่ใช่เพชรประดับแต่คือตัวหล่อน

เพชรประดับคงจะแค้นหล่อนจึงคิดหาทางแก้แค้น บังเอิญว่าตนุพลคนรักของหล่อนได้รับทุนจากบริษัทที่ทำงานอยู่ให้ไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยเดียวกันกับเพชรประดับที่ประเทศฝรั่งเศส เพชรประดับก็เลยใช้โอกาสนี้สร้างความสนิทสนมใกล้ชิดกับตนุพล จนในที่สุดตนุพลก็ขอเลิกกับหล่อนและคบหาเป็นคนรักกับเพชรประดับแทน

พลอยแสงเสียใจแต่ไม่เสียตายผู้ชายใจโลเล จึงตั้งใจเรียนปริญญาโทให้ดีที่สุดด้วยหวังว่าสักวันหนึ่งหล่อนจะช่วยบิดากู้ชื่อเสียงร้านเพชรจินดาให้กลับมาโด่งดังได้อีกครั้ง เพราะสำหรับครอบครัวหล่อนแล้ว ถ้าแก่เส็งคือผู้มีพระคุณ ท่านรักและเมตตาต่อพลอยแสงทัดเทียมกับเพชรประดับ ซึ่งเป็นหลานสาวแท้ๆ ไม่ว่าจะยอดเพชรและครอบครัวจะกลั่นแกล้งครอบครัวหล่อนเช่นไร หล่อนก็พร้อมจะเผชิญหน้าและผ่านพ้นปัญหาต่างๆ ไปให้ได้

“พ่อว่าถ้าเราไม่มีหลักฐาน เราก็เอาผิดเขาไม่ได้” ไพฑูรย์เอ่ยอย่างสิ้นหวัง หลังจากครุ่นคิดหาทางแก้ปัญหายอยู่พักใหญ่

“นั่นเราก็อหาหลักฐานมาเอาผิดเขาสิจะ พลอยไม่มีทางยอมให้คุณพ่อต้องเสียเงินเพราะเรื่องนี้แน่” พลอยแสงเอ่ยพลางลุกขึ้นจากโต๊ะอาหาร

“พลอยจะทำอะไร ลูกคงไม่ไปหาเรื่องพวกบ้านนั้นหรือคะ” ไพฑูรย์
เอ่ยด้วยเสียงกังวล

“คนอย่างพลอยไม่หาเรื่องใครก่อนหรอกค่ะ ถ้าคนคนนั้นไม่หาเรื่อง
พลอยก่อน พลอยมีวิธีจัดการกับคนพวกนี้ก็แล้วกัน”

สิ้นคำพลอยแสงก็คิดว่ากระเป่าสะพายมุ่งหน้าไปยังบ้านจินดาพร เพื่อ
สืบเรื่องนี้จากใครบางคนที่น่าจะทำให้หล่อนได้หลักฐานสำคัญมามัดตัว
ยอดเพชร

๒

เพชรประดับนั่งจิบกาแฟและอ่านนิตยสารที่ระเบียงหน้าต่างนอนอย่างสบายอารมณ์

นับตั้งแต่สำเร็จการศึกษาปริญญาโทจากประเทศฝรั่งเศสได้เดือนเศษ หล่อนก็ยังไม่ได้ไปสมัครงานที่ไหน บิดาต้องการให้หล่อนช่วยงานร้านเพชรยูนิคซึ่งเป็นกิจการของครอบครัวแต่เพชรประดับก็ปฏิเสธ หล่อนคิดว่ามันเร็วเกินไปที่จะทำงานกับครอบครัวตั้งแต่เพิ่งเรียนจบ อย่างน้อยก็ควรได้ออกไปเฉิดฉายพบปะผู้คนในแวดวงสังคมบ้าง และเก็บเกี่ยวประสบการณ์การทำงานกับบริษัทจิวเวลรี่ใหญ่ๆ สักระยะหนึ่งก่อน ทว่าก็ยังไม่มีบริษัทจิวเวลรี่ใหญ่ๆ แห่งใดประกาศรับจิวเวลรี่ดีไซเนอร์เลย จะให้คนอย่างเพชรประดับไปทำงานกับบริษัทจิวเวลรี่ระจอกๆ หล่อนก็รับไม่ได้ ดังนั้นเพชรประดับจึงถือโอกาสพักเพื่อรอโอกาสเหมาะๆ และงานดีๆ ที่สมศักดิ์ศรีกับความสามารถ

แม้ตอนนี้หล่อนไม่มีงานประจำก็เชื่อว่าอยู่เฉยๆ ระหว่างที่รอรานเพชรประดับก็คือโอกาสนี้สืบความเคลื่อนไหวของพลอยแสง เท่าที่หล่อน

ทราบ อีกฝ่ายยังไม่สมัครงานที่ไหนนอกจากช่วยงานที่ร้านเพชรจินดาและ
รับสอนโยคะตามบ้าน

คนอย่างพลอยแสงแม้จะเก่งเพียงไหน หรือมีผลงานการออกแบบ
ที่โดดเด่นเพียงใด ก็ไม่มีคุณสมบัติเทียบเท่าหล่อนได้แน่ เพราะหากบริษัท
จิ๋วเอลรีใหญ่ๆ จะเลือกคนเข้าทำงาน ก็ต้องเลือกคนที่ได้ทุนและสำเร็จ
การศึกษาจากสถาบันชื่อดังจากต่างประเทศอย่างหล่อน

ถึงเพชรประดับจะมองว่าพลอยแสงไม่มีอะไรเทียบกับหล่อนได้ แต่
ก็ไม่ต้องการให้พลอยแสงและครอบครัวมีโอกาสสัมผัสตาอำปากจนกลายมา
เป็นคู่แข่งกับครอบครัวของหล่อน ดังนั้นเพชรประดับจึงวางแผนการที่จะ
ทำให้ร้านเพชรจินดาขาดสภาพคล่องทางการเงินจนต้องปิดกิจการในที่สุด
หากมีการก่อตั้งร้านเพชรจินดาขึ้นมาใหม่ ผู้ที่จะก่อตั้งต้องเป็นหล่อนและ
บิดาเท่านั้น

เพชรประดับเจ็บแค้นแทนบิดาที่คุณบุญไว้ใจยกกิจการร้านเพชรจินดา
ให้แก่ไพฑูรย์ แทนที่จะยกให้บิดาของหล่อนซึ่งเป็นลูกชายแท้ๆ แม้แต่กับ
ตัวหล่อนเองก็เถอะ คุณบุญยังลำเอียง ท่านมักแสดงออกอย่างชัดเจนว่า
รักและเอ็นดูพลอยแสงมากกว่า เพราะพลอยแสงสนใจเรื่องการทำความ
ระดับมากกว่าหล่อน

ตอนที่หล่อนและพลอยแสงอายุครบสิบห้าปี คุณบุญก็ให้เพชรกระรัต
ใหญ่และงามกว่าแก่พลอยแสงโดยให้เหตุผลว่าพลอยแสงเป็นพี่สาว แต่
เพชรประดับไม่เคยยอมรับว่าฝ่ายนั้นเป็นพี่และจะไม่วันนับญาติกับคน
พวกนี้ด้วย ทั้งไพฑูรย์และพลอยแสงแสวงงำตัวให้ดูน่าเวทนาสงสารเพื่อ
ทำให้คุณบุญเห็นใจ แต่พอลูกคุณบุญจะไม่วันนับตาหล่อนได้ สิ่งใดที่ไพฑูรย์และ
พลอยแสงแย่งชิงไปจากครอบครัวของหล่อน หล่อนจะต้องเอาคืนกลับมา
ทุกอย่าง

ขณะที่เพชรประดับกำลังคิดอะไรเพลินๆ ก็มีเสียงร้องโวยวายดังขึ้น
ที่หน้าห้องพักของหล่อน

“เพชร เปิดประตูให้แม่หน่อย เกิดเรื่องใหญ่แล้ว”

เพชรประดับถอนใจอย่างหน่ายๆ วางนิตยสารที่ถืออยู่ในมือคว่ำลงที่โต๊ะข้างโซฟา ก่อนจะขานรับแล้วเดินไปเปิดประตูด้วยสีหน้าแข็งจัด

“มีอะไรเธอคะคุณแม่ ทำไม่ต้องไววายเสียงดังด้วย”

“ก็ตอนนี้นั่งพลอยมันบุกมาที่บ้านของเรานะสิ มันไววายบอกว่าลูกสั่งให้คนไปหลอกสั่งเครื่องประดับที่ร้านมันแล้วยกเลิกออร์เดอร์ ลูกทำแบบนั้นจริงหรือเปล่า” ทิชากรถามด้วยน้ำเสียงตื่นๆ

“จริงค่ะ คุณแม่อยู่เฉยๆ ก็แล้วกัน เดี่ยวเพชรจัดการเรื่องนี่เอง”

เพชรประดับยอมรับด้วยท่าทางนิ่งๆ มารดาจึงคลายความกังวล

“งั้นลูกก็รีบจัดการนี่ก่อนที่พ่อจะกลับมา ไม่งั้นพ่อต้องเล่นงานเราสองคนแน่”

“รับรองค่ะว่างานนี้พ่อจะไม่โกรธ แถมยังต้องขอบคุณเพชร แม่ค่อยดูก็แล้วกันค่ะ” ลีนคำเพชรประดับก็เดินกรัดกรายลงไปพบพลอยแสงที่ห้องรับแขกชั้นล่างด้วยท่าทางเยี่ยงนางพญา

ครั้นหล่อนก้าวลงมาจากบันไดชั้นบน พลอยแสงก็หันขวับมามองด้วยสายตาเอาเรื่อง ทว่าเพชรประดับกลับยิ้มอย่างสนใจที่เห็นอีกฝ่ายเดือดดาล

“สวัสดีค่ะพลอย ไม่ได้เจอกันตั้งนาน เธอมีธุระหรือเปล่าจะถึงได้มาหาฉันถึงบ้าน นิ่งก่อนสิ จะตีอะไรก่อนไหม” เพชรประดับเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม

“เธออย่ามาทำเป็นตีหน้าซื่อเลย ฉันรู้ว่าเธอเป็นคนวางแผนให้คนมาสั่งเครื่องประดับร้านฉันแล้วยกเลิกกะทันหันเพื่อทำให้ร้านของฉันมีปัญหา”

“เธอจะใส่ร้ายกันแบบนี้ก็ไม่ถูกนะ แล้วมีหลักฐานหรือเปล่าว่าฉันเป็นคนทำ” เพชรประดับเอ่ยเสียงแข็ง

“ถึงฉันไม่มีหลักฐาน แต่มีพยานว่าเธอเป็นคนว่าจ้างให้คนไปสั่งของร้านฉัน”

“แล้วพยานของเธอคือใครกันละ คงเป็นคนในบ้านนี้ใช่ไหม ถ้าให้เดา คงเป็นบ้านี่มที่คอยรายงานเรื่องภายในบ้านจินดาพร แล้วคิดเธอว่าบ้านี่ม จะช่วยอะไรเธอได้ ถ้าไม่มีหลักฐานก็เอาผิดฉันไม่ได้หรอก ฉันว่าเธอเอา เวลาที่เหลืออยู่ไปหาเงินจ่ายค่าเสียหายเถอะ ไหนๆ เธอก็มาที่นี่แล้วก็พา บ้านี่มไปอยู่ด้วยกันเลย เพราะฉันไม่อยากเลี้ยงดูพวกที่เลี้ยงไม่เชื่อง”

เพชรประดับยิ้มอย่างเยือกเย็นเมื่อเห็นว่าใบหน้าของพลอยแสง ซีดเผือด...ต่อให้มีพยาน แต่ไม่มีหลักฐาน พลอยแสงก็ทำอะไรหล่นไม่ได้ ซ้ำยังเป็นโอกาสดีที่ทำให้กำจัดฉัน แม่ครัวเก่าแก่ที่ไร้ประโยชน์ได้ แต่ที่ ครอบครัวยุคก่อนไม่กล้าไล่ฉันออกเพราะคุณปู่สั่งเสียไว้ว่าให้ดูแลบริวาร เก่าแก่ให้ดี ประกอบกับที่ผ่านมานี่ไม่เคยทำผิดร้ายแรงถึงขั้นที่ครอบครัว ของหล่อนจะไล่่ออกได้

“บ้านี่มไม่รู้เรื่องอะไรด้วย” พลอยแสงรีบแย้งขึ้นมาทันที

เพชรประดับยิ้มเยาะ เพราะรู้ว่าครอบครัวของหญิงสาวไม่พร้อม จะรับฉันไปเลี้ยงดู ลำพังจะเลี้ยงดูครอบครัวของตัวเองและคนงานให้อยู่ รอดก็ยังไม่ลำบาก

“แล้วถ้าพยานไม่ใช่บ้านี่มแล้ว ใครล่ะที่เป็นคนบอกว่าฉันอยู่เบื้องหลัง เรื่องนี้” ครั้นหล่อนย้อนถาม พลอยแสงก็กลับเป็นฝ่ายอึ้งทำอะไรไม่ถูก

“เอาเป็นว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับบ้านี่มก็แล้วกัน ฉันจะรู้เรื่องนี้จากใคร เธอไม่จำเป็นต้องรู้ แล้วตอนนี้ฉันอัดเสียงบทสนทนาที่เราคุยกันเมื่อครู่นี้ไว้ในโทรศัพท์นี้หมดแล้ว เธอจะยอมจ่ายเงินค่าพลอยให้ครอบครัวของฉันดีๆ หรือว่าจะให้ฉันเอาเรื่องนี้ไปแจ้งตำรวจ ครั้นนี้ฉันจะไม่ยอมให้อภัยเธอเพราะ เห็นแก่คุณปู่ก็แล้ว”

พลอยแสงใช้เสียงแข็งเข้าสู่พลางชูโทรศัพท์มือถือที่อัดบทสนทนา ขึ้นมาขู่ เพชรประดับไม่รอช้า ปราดเข้าไปแย่งโทรศัพท์มือถือเพื่อลบข้อมูล ถึงบทสนทนานั้นจะใช้เป็นหลักฐานเอาผิดหล่อนไม่ได้ แต่หล่อนก็จะไม่มีวัน ยอมให้พลอยแสงข่มขู่หล่อน

ขณะที่กำลังยื้อแย่งโทรศัพท์กันอยู่นั้น ยอดเพชรก็เดินเข้ามาในบ้าน ครั้นเห็นพลอยแสง เขาก็ตวาดลั่น

“แกมาทำอะไรที่บ้านของฉัน ฉันไม่ต้อนรับคนอย่างแก!”

“คุณพ่อมาช่วยเพชรแย่งมือถือของนี่ก่อนเถอะค่ะ มันคิดจะแบล็กเมล์เรา”

ครั้นหล่อนขอความช่วยเหลือ บิดาก็ไม่รอช้า ตรงมาช่วยแย่งโทรศัพท์มือถือจากพลอยแสง แต่พลอยแสงก็ปกป้องตัวเองจึงผลอผลักยอดเพชร ล้มกองกับพื้นจนร้องโอดโอย เพชรประดับตาวาวด้วยความโกรธที่ฝ่ายนั้นทำร้ายบิดาของหล่อนจึงเงื้อมมือตบหน้าพลอยแสงฉาดใหญ่

“แกไม่มีสิทธิ์ทำร้ายพ่อของฉันแบบนี้ ฉันจะโทร. เรียกตำรวจมาจับแก!”

“ก็เอาสิ! เรียกมาเลย! ฉันจะได้เอาคลิปเสียงในมือถือแจ้งตำรวจกลับ” พลอยแสงเอ่ยอย่างไม่กลัวเกรง ทั้งชูโทรศัพท์มือถือชู

“ก็ได้ งั้นฉันจะโทร. เรียกตำรวจ ฉันมั่นใจว่าไม่ได้ยืนยันว่าฉันเป็นคนวางแผนเรื่องนี้ แต่เธอลีมาบุกรุกบ้านฉัน ใส่อายุแล้วยังทำร้ายคุณพ่อของฉันอีก เตี้ยก็รู้กันว่าตำรวจจะเอาผิดใคร” แล้วเพชรประดับก็หยิบโทรศัพท์มือถือเพื่อโทร. เรียกตำรวจ

“ลูกสาวพ่อนี้ยอดเยี่ยมที่สุดเลย พวกนี้จะได้เลิกวางเสียที”

บิดาหัวเราะลั่น และหันมามองหล่อนด้วยสายตาชื่นชม...พอได้เห็นผู้หญิงปากเก่งอย่างพลอยแสงยืนตัวลึบไม่มีปากเสียงเป็นครั้งแรก เพชรประดับก็สะใจยิ่งนัก หากพลอยแสงถูกจับตัวไปที่สถานีตำรวจเมื่อไหร่ หญิงสาวก็จะกลายเป็นเพียงลูกแมวเชื่องๆ ตัวหนึ่งเท่านั้น

พลอยแสงนั่งหน้าจ้อยอยู่ที่สถานีตำรวจด้วยไม่คาดคิดว่าเรื่องราวจะกลับตาลปัตร จะตั้งบ้านี่มาเป็นพยานก็ได้ ชั่วคลิปทสนทนาที่อัดในโทรศัพท์ก็เอาผิดเพชรประดับไม่ได้อีก ความผิดทั้งหมดจึงตกมาที่ตัวหล่อน

ทันทีที่บิดามาถึงโรงพักก็รีบเดินตรงมาหาหล่อนด้วยสีหน้าท่าทาง เป็นห่วง แต่น้ำเสียงก็แสดงออกอย่างชัดเจนว่าโกรธหล่อนมาก

“พ่อห้ามพลอยแล้วใช้ใหม่ทำไมให้ก่อเรื่อง แล้วนี่ไปทำอะไร ทำไม ถึงได้ถูกตำรวจคุมตัวไว้แบบนี้”

“ก็นิ่งลูกสาวตัวดีของแคะละสิ บุกรุกเข้ามาหาเรื่องฉันถึงที่บ้าน หาว่า ยายเพชรวางแผนให้พ่อค้าสิงคโปร์สั่งเครื่องประดับร้านแกแล้วยกเลิกสินค้า ลูกสาวของฉันไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น แต่ลูกแกจะเอาเรื่องลูกฉันให้ได้ แล้วนี่ยังทำร้ายฉันด้วย ฉันก็เลยต้องแจ้งตำรวจดำเนินคดีลูกแกโทษฐานบุกรุก บ้านคนอื่นและทำร้ายร่างกาย” ยอดเพชรตะคอกใส่ไพฑูรย์ที่มีใบหน้า ซีดเซียว

“ยอด พี่ขอโทษแทนลูกด้วย แต่ครั้งนี้ยอมความกันหน้อยได้ไหม ถือว่าพี่ชอร้อง” ไพฑูรย์เอ่ยด้วยเสียงวิงวอน

พลอยแสงทนไม่ได้ที่บิดาต้องยอมอ่อนวอนยอดเพชร

“พลอยยอมให้ตำรวจจับเข้าคุกดีกว่าให้พ่อชอร้องคนแบบนี้ ใคร ทำอะไรไว้ น่าจะรู้ดีอยู่แก่ใจ” พลอยแสงหันไปมองหน้ายอดเพชรอย่าง ไม่กล้าเกรง

“ถ้าแกอยากลงดีกับฉัน ฉันจะให้ตำรวจจับแกเข้าคุก เดี่ยวฉัน จะโทร. ไปหาผู้กำกับเดี๋ยวนี้เลย”

ยอดเพชรเอ่ยอย่างโกรธจัด แต่ไพฑูรย์ก็คุกเข่าลงตรงหน้าแล้วเอ่ย ด้วยเสียงลั่นๆ

“ยอด พี่ชอร้อง อย่าถือสาหาความพลอยเลย ถ้ายอดจะให้พี่ทำอะไร พี่ยอมทุกอย่าง”

พลอยแสงกลืนน้ำตา เมื่อนหน้าไปอีกทางอย่างทนดูไม่ได้ แต่แล้ว เพชรประดับก็เอ่ยขึ้น

“คุณพ่อคะ คุณไพฑูรย์ถึงกับยอมคุกเข่าแบบนี้ เพชรว่ายอมความ ไปเถอะคะ”

“ไม่ได้หรอกเพชร พ่อจะไม่ยอมความง่ายๆ ในเมื่อเราเป็นฝ่ายเสียหาย เขาก็ต้องชดใช้” ยอดเพชรเอ่ยกับลูกสาวก่อนจะหันมาพูดกับไพฑูรย์ “ฉันจะยอมความก็ได้ แต่แกต้องจ่ายค่าทำขวัญที่ลูกสาวแกทำร้ายฉันหนึ่งแสนบาทภายในสิ้นเดือนนี้ ถ้าแกไม่จ่าย ฉันจะเอาลูกแกเข้าเตาราย”

“หนึ่งแสนบาทมันไม่มากเกินไปหรอกคะคุณยอด ช่วยลดหย่อนให้หน่อยไม่ได้หรอกคะ”

มารดาของหล่อนขอร้องด้วยเสียงอ่อนๆ

“มันไม่มากเกินไปหรอก จริงๆ ฉันจะเรียกค่าเสียหายมากกว่านี้ด้วยซ้ำ แต่เห็นว่าตอนนี้พวกแกกำลังลำบากเรื่องเงินก็เลยเมตตา ตกลงว่าจะจ่ายหรือไม่จ่าย” ยอดเพชรเอ่ยเสียงเข้มอย่างไม่ยอม

“ตกลง พี่จะจ่ายให้ยอดภายในสิ้นเดือนนี้”

ครั้นบิดาของหล่อนตอบตกลง ต่างฝ่ายจึงแยกย้ายออกจากโรงพัก

ตั้งแต่เดินทางออกจากโรงพักจนกลับมาถึงบ้าน ไพฑูรย์ก็เอาแต่นั่งเงยไม่พูดจา ทำให้พลอยแสงใจเสียและปรับทุกข์กับมารดา

“แม่คะ พลอยจะทำยังไงดี คุณพ่อไม่ยอมพูดกับพลอยเลย ให้ตีหรือว่าพลอยยังจะดีกว่า” พลอยแสงเอ่ยทั้งที่นัยน์ตาแดงๆ หล่อนรู้สึกผิดที่ทำให้บิดาต้องคุกเข่าอ้อนวอนยอดเพชรไม่ให้เอาความหล่อนทั้งที่อีกฝ่ายเป็นฝ่ายผิด

“ก็สมควรแล้วที่พ่อจะโกรธ แม่เองก็ไม่อยากจะพูดกับแกแล้วเหมือนกัน โธแล้วแต่ทำอะไรไม่รู้จักคิด นอกจากจะไม่ช่วยแก้ปัญหาแล้ว กลับยิ่งสร้างปัญหาให้บานปลายกว่าเดิม เงินค่าพลอยที่ต้องจ่ายก็ตั้งสี่แสนบาทแล้วยังต้องจ่ายค่าเสียหายอีกหนึ่งแสนบาท เราต้องหาเงินถึงห้าแสนบาทเท่ากับครึ่งล้านเลยนะ เห็นทีจะต้องขายรถเพื่อใช้หนี้”

สิ้นคำมารดา ก็เดินหนีไป ปล่อยให้พลอยแสงจมอยู่กับความผิดที่หล่อนก่อขึ้น

ในเมื่อหล่อนเป็นผู้ก่อปัญหา ก็ต้องเป็นผู้หาเงินมาชดใช้ ทว่าเงินเก็บในบัญชีก็มีอยู่เพียงหลักหมื่นต้นๆ เท่านั้น แล้วที่นี้จะหาเงินหลักแสนจากที่ไหนมาจ่ายค่าเสียหายครึ่งล้าน ค่าสอนโยคะของหล่อนก็ได้เพียงไม่กี่พันบาทต่อสัปดาห์ แค่คิดพลอยแสงก็เครียดจนทำอะไรถูก แต่ระหว่างที่ยังพอมีเวลาเหลืออยู่ หล่อนจะหาเงินมาใช้หนี้ให้ได้ และไม่มีวันยอมให้บิดามารดาต้องเดือดร้อนเพราะหล่อนเป็นอันขาด

“พ่อสะใจจริงๆ เพชร ตอนที่เห็นไอ้ไพฑูรย์คุกเข่าอ้อนวอนพ่อให้ยกโทษให้ลูกสาวมัน พ่ออยากจะอัดคลิวิดิโอไว้ดูจริงๆ ลูกของพ่อเก่งที่สุดที่คิดแผนการจัดการไอ้ครอบครัวนี้ได้” ไพฑูรย์เอ่ยด้วยน้ำเสียงชื่นมื่น

“เพชรเองก็สะใจค่ะที่จัดการนังพลอยได้ แหม ทำเป็นกร่างจะเอาผิดเพชร ให้มันรู้ชะบั้งว่าถ้าลองดีกับเพชรแล้วจะเป็นยังไง”

“แม้ว่าเพชรอย่าชะล่าใจนักเลยลูก นังเด็กนี้มันฤทธิ์เยอะ ทำทางมันจะแค่นั้จัด คงจะคิดหาทางเอาคืนเราแน่ๆ ลูกต้องระวังไว้ให้ดี ตอนนี้นั้ชั้ก็กลับมาแล้ว นังพลอยอาจไปออดอ้อนเอาใจ บิบนั้ตาขอคืนดีกับชั้ก็ได้” ทิชากรปรามด้วยเสียงอ่อนๆ

“ถ้านังพลอยจะกลับไปคืนดีกับพีชั้ัน เพชรก็ไม่สนใจหรอกค่ะแม่ ตอนที่เพชรแย่งพีชั้ันจากมัน ก็แค่อยากทำให้มันเจ็บปวดเท่านั้น เพชรไม่ได้พิศวาสพีชั้ันเลยสักนิด เพราะเขาเป็นแค่ผู้ชายธรรมดาๆ พี่นเพก็ไม่ได้ดีแต่อะไร พ่อแม่ทำงานราชการ ถึงจะมีตำแหน่งใหญ่แต่ก็เกษียณแล้วทั้งคู่ฐานะก็ปานกลาง จะมีดีหน่อยก็ตรงที่พีชั้ันหน้าตาดีและเรียนเก่ง ถ้าเพชรต้องคบกับใครสักคนอย่างจริงจังเพื่อแต่งงาน ผู้ชายคนนั้นไม่จำเป็นต้องหล่อมาก แต่ขอให้รวย โดดเด่น มีหน้ามีตาในวงสังคมถึงจะสมกับคนอย่างเพชร”

“ต้องให้ได้อย่างนี้สิ ลูกสมกับเป็นลูกของพ่อจริงๆ พ่อบอกตรงๆ ว่าไม่ค่อยชอบคนพ่ลนั้ก เพราะไม่มีอะไรคู่ควรกับลูกสาวของพ่อเลย แล้ว

ตอนนี้เพชรสนใจใครอยู่หรือเปล่า ให้พ่อช่วยแนะนำลูกชายของเพื่อนพ่อให้ใหม่ เพื่อนพ่อล้วนแต่เป็นไฮโซที่รวยจริง ไม่ได้มีแต่เปลือก” ยอดเพชรเสนอตัวเป็นพ่อสื่อด้วยความกระตือรือร้น แต่เพชรประดับรีบสายหน้า

“ไม่ดีที่ว่าคะคุณพ่อ คุณพ่อทำแบบนี้คนจะมองว่าเพชรหาแฟนเองไม่ได้จริงๆ เพชรก็สนใจผู้ชายคนหนึ่งอยู่ เพียงแต่ยังไม่มีโอกาสเหมาะๆ ที่จะทำความรู้จักกัน รับรองได้ว่าคุณพ่อกับคุณแม่จะต้องชอบว่าที่แฟนคนใหม่ของเพชรแน่” นัยน์ตาของเพชรประดับเป็นประกายเคลิ้มฝันเมื่อนึกถึงชายหนุ่มผู้นั้น

“แล้วเขาคือใครละ ถ้าแม่พอรู้จักกับพ่อแม่ของเขา จะได้ช่วยให้รู้จักกันเร็วขึ้น” ทิชากรพลอยตื่นเต้นไปด้วย

“ที่จริงคุณแม่ก็สนิทสนมกับคุณแม่ของเขาอะคะ คนที่เพชรสนใจคือคุณนราธิป ลูกชายคุณชูดา เจ้าของร้านเพชรวิว่าเจมส์เิงคะ” ในที่สุดเพชรประดับก็ทนไม่ได้ ต้องเฉลยในที่ที่สุด

“จะไหวหรือลูก แม่ได้ยินมาว่าลูกชายของคุณชูดานี้หล่อมากแล้วเขาเองก็คงผู้หญิงไม่ซ้ำหน้า ล่ำสุดก็เป็นข่าวกับทิพย์วีโล ลูกสาวเจ้าสัวบุญนำ แม่กลัวว่าลูกจะผิดหวัง”

มารดาเอ่ยด้วยน้ำเสียงเป็นห่วง แต่บิดาแย้งอย่างเข้าข้างหล่อน

“แม่พูดแบบนี้เหมือนดูถูกลูกเลยนะ พ่อว่าลูกสาวของพ่อสวยเก๋กว่าผู้หญิงหลายคน แถมครอบครัวเรายังทำธุรกิจจิวเวลรี่ คุณชูดาน่าจะปลื้มลูก ที่สำคัญ ลูกเองก็เป็นจิวเวลรี่ดีไซเนอร์ เรียนจบจากสถาบันชื่อดังของประเทศฝรั่งเศส ถ้าได้แต่งงานกับนราธิปก็จะช่วยงานบริษัทวิว่าเจมส์ได้มาก ตอนนี้ลูกเองก็ยังหางานอยู่ไม่ใช่หรือ น่าจะลองไปสมัครเป็นจิวเวลรี่ดีไซเนอร์ที่วิว่าเจมส์ดูนะ ให้แม่พูดกับคุณชูดาให้หมดละ”

บิดาดูกระตือรือร้นที่จะให้หล่อนกับนราธิปได้รู้จักกัน แต่เพชรประดับถอนใจ หล่อนไม่ยอมให้บิดามารดาตื่นเต้นและกระตือรือร้นกับเรื่องนี้มากเกินไปนัก

“ถ้าคุณแม่ฝากเพชรเข้าทำงาน คนก็จะมองว่าเพชรเป็นเด็กเล่น เพชรไม่ยอมทำให้คนมองเพชรแบบนั้นค่ะ ผู้หญิงที่จะเอาชนะใจคุณนราธิปได้ จะต้องเป็นผู้หญิงที่แตกต่างจากผู้หญิงที่แวดล้อมเขา เพชรอยากให้เขาประทับใจเพชรตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้รู้จักกัน และทำให้เขาคิดว่าเพชรพิเศษกว่าผู้หญิงทุกคนที่เขาเคยรู้จักจริงๆ เพชรก็เคยพบเขาตามงานสังคมหลายครั้งแล้วนะค่ะ เพียงแต่ยังไม่มีโอกาสได้ทำความรู้จักกัน แต่เพชรไม่กังวลหรอกค่ะ ยิ่งไงเพชรก็มีทางทำความรู้จักเขาได้เน”

“แต่พอว่าถ้าลูกมัวแต่ใจเย็น อาจมีผู้หญิงคนอื่นแย่งไปได้เน สาวๆสมัยใหม่กล้ากันเหลือเกิน”

บิดาแย้งเสียงอ่อนๆ ...ท่านคงไม่รู้ว่าลูกสาวของท่านก็ไวไฟและกล้าไม่แพ้ใคร แต่กับผู้ชายบางคนหล่อนต้องรู้จักรักษาเท่าที่

“เพชรไม่ใจเย็นขนาดนั้นหรอกค่ะคุณพ่อ พอติเกศแก้ว เพื่อนของเพชรที่ทำงานเป็นเลขาฯ ของคุณนราธิปบอกว่าทางวีร่าเจมส์กำลังจะขยายธุรกิจจิวเวลรี่แบรนด์ใหม่ชื่อ ยังวีร่าเจมส์ (Young Vera Gems) แบรินด์นี้เน้นขายเครื่องประดับราคาปานกลางสำหรับกลุ่มลูกค้าวัยเริ่มทำงาน ก็เลยจะจัดให้มีการแข่งขันออกแบบแหวนเพชร คนที่ชนะการออกแบบนอกจากจะได้เงินรางวัลแล้ว ยังได้รับตำแหน่งเป็นหัวหน้าทีมจิวเวลรี่ดีไซน์เนอร์ของแบรนด์ยังวีร่าด้วยนะค่ะ เพชรก็เลยตั้งใจว่าจะลองออกแบบประกวดดูค่ะ ถ้าเพชรสามารถเข้าทำงานที่นี้ได้ด้วยความสามารถของตัวเอง คุณนราธิปก็จะมองว่าเพชรเป็นผู้หญิงเก่ง พอทำงานด้วยกัน เพชรก็จะใช้โอกาสนี้สร้างความสนิทสนมกับเขา”

เพชรประดับเอ่ยอย่างมั่นใจว่าจะต้องชนะการประกวด เพราะตอนที่หล่อนเรียนปริญญาโทด้านการออกแบบจิวเวลรี่ อาจารย์ชาวฝรั่งเศสต่างชมฝีมือการออกแบบของหล่อนว่ามีเอกลักษณ์ และมีแว่วว่าจะเป็นนักออกแบบจิวเวลรี่ที่มีชื่อเสียง

“แล้วเมื่อไหร่ล่ะถึงจะมีการประกวด แม่วางานนี้นั่งพลอยจะต้อง

ประกวดด้วยแน่ๆ เด็กนี้มันมีฝีมือด้านการออกแบบไม่ใช่หรือ ตอนจบมันก็ได้คะแนนสูงกว่าลูก”

คำพูดของมารดาทำให้เพชรประดับหน้าเฉือน หญิงสาวยังจำความพ่ายแพ้ครั้งนั้นได้ไม่ลืม แม่หล่อนจะเป็นผู้ได้รับทุนการศึกษาจากคณะไปเรียนต่อที่ประเทศฝรั่งเศส แต่ที่ได้ทุนก็เป็นเพราะความช่วยเหลือของบิดา

“คุณก็อย่าพูดให้ลูกใจเสียสิ เด็กนั้นอาจมีพรสวรรค์ด้านการออกแบบจิ๋วเอลรีก็จริง แต่ตอนนี้เพชรจะต้องเก่งกว่าน้องเด็กนั้นเพราะเรียนออกแบบมาจากมหาวิทยาลัยชื่อดังฝรั่งเศส ต่อให้หนึ่งเด็กนั้นมีพรสวรรค์แค่ไหนก็เอาชนะลูกเราไม่ได้”

ครั้นยอดเพชรทำเสียงไม่พอใจ ทิชากรก็เลยรีบเปลี่ยนเรื่อง

“ไหนๆ วันนี่ก็เป็นวันที่เราเล่นงานครอบครัวนี้ได้ คุณจะไม่พามาจับกับลูกไปเลี้ยงฉลองหน่อยหรือคะ กินข้าวบ้านมาหลายวันชักจะเบื่อๆ”

ครั้นมารดาเสนอความคิด บิดาของหล่อนก็เห็นดีด้วย

“วันนี้เพชรไม่ว่างเพราะมีนัดกับพี่ชั้นแล้ว ไว้เราค่อยไปกินข้าวกันวันอื่นนะคะ” เพชรประดับปฏิเสธด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล แต่ทิชากรทำหน้าที่ผิตหวังและเอ่ยอย่างไม่ชอบใจนัก

“ไหนลูกบอกว่าจะเลิกกับชั้น ทำไมยังไปกินข้าวกับเขาอีก ถ้านารีชิปรู้ว่าลูกมีคนรักแล้วจะไม่ดีนะ แม่ว่ายกเลิกนัดไปเลยดีกว่า”

“เพชรคบกับเขาอีกไม่นานหรอกคะแม่ รับรองได้ว่าคุณนารีชิปจะไม่เอาเรื่องนี้มาใส่ใจอย่างแน่นอน เพชรรู้ตัวดีว่ากำลังทำอะไรอยู่ ถ้าไม่มีอะไรแล้วขอตัวไปแต่งตัวก่อนนะคะ” เพชรประดับยิ้มกว้างให้บิดามารดาหล่อนวางแผนชีวิตไว้เป็นขั้นเป็นตอน รวมทั้งแผนการกำจัดพลอยแสงหล่อนจะต้องประสบความสำเร็จทั้งเรื่องงานและชีวิตส่วนตัวอย่างที่ตั้งเป้าหมายไว้

ณ ที่ประชุมของบริษัทวีร่าเจมส์ เหล่าผู้บริหารและหัวหน้าทีมจีวเอลรี ดีไซเนอร์กำลังถกเถียงกันเกี่ยวกับโปรเจกต์แข่งขันออกแบบจีวเอลรีของ แปรนต์ยังวีร่าเจมส์

“ผมคิดว่าการเสนอเงินรางวัลห้าแสนบาทให้ผู้ชนะออกจะสูงไปหน่อย นะครับ เราน่าจะกระจายเงินรางวัลแบ่งให้ผู้ที่ได้อันดับสองและสามด้วย” นราธิปแย้งอย่างไม่เห็นด้วยเมื่อนิรุตต์ ผู้เป็นบิดาเสนอเงินรางวัลที่สูงลิ่ว

“นั่นสิละคุณ ฉันว่าเงินรางวัลห้าแสนบาทออกจะมากไปหน่อย ให้เงิน รางวัลผู้ชนะสองแสน ที่สองสักแสนหนึ่งและที่สามห้าหมื่นก็มากพอแล้วละ ถึงบริษัทของเราจะไม่มีปัญหาเรื่องการเงิน แต่ไม่ควรใช้เงินฟุ่มเฟือยกับ โปรเจกต์นี้ อย่าลืมนะคะว่าช่วงแรกของการเริ่มแปรนต์ใหม่ เราต้องใช้งิน ลงทุนหมุนเวียนมาก” ชูดา มารดาของเขาช่วยแย้งเสริม

“ผมก็ไม่อยากใช้เงินฟุ่มเฟือยหรอกนะ แต่การจะทำให้จีวเอลรี ดีไซเนอร์ฝีมือดีสนใจเข้าร่วมการแข่งขันกับเราก็ต้องใช้เงินก้อนโต อย่าง ตอนนี้พวกรายการเกมโชว์ก็แจกเงินล้านทั้งนั้น บริษัทวีร่าเจมส์ของเราเป็น บริษัทจีวเอลรีแถวหน้าของเมืองไทย เราจะตั้งเงินรางวัลกระจะจอกๆ ไม่ได้ อยากได้จีวเอลรีดีไซเนอร์ฝีมือดีมาร่วมงานเราก็ต้องลงทุน แล้วผมจะให้ เงินรางวัลแก่ผู้ชนะอันดับสองและอันดับสามคนละหนึ่งแสนบาทด้วย” นิรุตต์เอ่ยด้วยน้ำหนักเสียงหนักแน่นเพื่อให้รู้ว่ายืนยันตามความคิดเดิม

“จริงๆ ผมว่าเราไม่จำเป็นต้องจัดการแข่งขันนี้ด้วยซ้ำ เพราะจีวเอลรี ดีไซเนอร์ประจำบริษัทของเราก็มีมากแล้ว อาจจะทำให้ใครสักคนย้ายไป ออกแบบเครื่องประดับแปรนต์ใหม่ก็ได้ พวกคุณคิดเห็นยังไง สนใจจะย้าย ไปออกแบบเครื่องประดับแปรนต์ใหม่กันไหม” นราธิปถามหัวหน้าดีไซเนอร์ ทั้งสามคนที่ต่างนั่งเงียบกริบ

“ในเมื่อนราธิปพูดเรื่องจีวเอลรีดีไซเนอร์ของบริษัทเรา ผมก็ขอ โอกาสนี้พูดถึงผลการทำงานของพวกคุณว่าผมไม่ค่อยพอใจกับการออกแบบ เครื่องประดับของพวกคุณนัก เพราะไม่มีอะไรแปลกใหม่ ซ้ำยังเลียนแบบ

เครื่องเพชรของต่างประเทศมากเกินไป ล่าสุด การที่คุณหญิงนิลุบลไม่ซื้อเครื่องเพชรของร้านเราก็เพราะการออกแบบไม่มีความแปลกใหม่พอ...

“ผมอยากให้พวกคุณใส่ใจและพยายามออกแบบเครื่องประดับให้ดีกว่านี้ การที่ผลงานของคุณเป็นแบบนี้ทำให้ผมอยากได้จิวเวลรีตีไซเนอร์รุ่นใหม่ที่มีแนวคิดการออกแบบที่ทันสมัย การที่พวกคุณได้ร่วมงานกับจิวเวลรีตีไซเนอร์รุ่นใหม่อาจทำให้พวกคุณเกิดแรงบันดาลใจที่จะออกแบงงานให้แตกต่างจากเดิมบ้าง” นิรุตต์ตำหนิหัวหน้าทีมดีไซเนอร์ตรงๆ ทำให้จิวเวลรีตีไซเนอร์ทั้งสามพากันก้มหน้าด้วยความอับอาย

“คุณพ่อจะเอาเรื่องที่คุณหญิงนิลุบลไม่ซื้อเครื่องเพชรของเรามาเป็นเครื่องวัดได้อย่างไรครับว่าจิวเวลรีตีไซเนอร์ของเราออกแบบไม่ดีพอ สาเหตุที่คุณหญิงนิลุบลไม่ซื้อเครื่องเพชรของเราเป็นเพราะผู้หญิงที่มาก่อความที่ร้านของเราวันนั้นต่างหาก ถ้าผู้หญิงคนนั้นไม่พูดมาก คุณหญิงก็คงซื้อเครื่องเพชรของเราแล้ว”

นราธิปแย้งอย่างไม่เห็นด้วย เขาไม่คิดว่าการที่เขาเล่าเรื่องวุ่นวายวันนั้นให้บิดาฟังจะเป็นเหตุให้ท่านมองหาจิวเวลรีตีไซเนอร์รุ่นใหม่มาร่วมงาน การที่ท่านทำแบบนี้อาจทำให้จิวเวลรีตีไซเนอร์รุ่นเก่าที่ร่วมงานกันมานานไม่พอใจและลาออกได้

“พ่อไม่ได้เอาเรื่องของคุณหญิงนิลุบลมาเป็นประเด็น แต่พ่อคิดมานานแล้วว่าบริษัทของเราควรมีการปรับเปลี่ยนวิธีการทำงานและแนวคิดการออกแบบให้ทันสมัย...ชิป แกเองก็เป็นคนรุ่นใหม่ น่าจะช่วยคิดปรับปรุงองค์กรของเรา แต่กลับกลายเป็นว่าแกคิดย่ออยู่กับที่ ชีบปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ต่อไป ร้านเพชรร้านอื่นก็จะแซงหน้าร้านเพชรของเรา พ่อไม่สนใจหรอกนะว่าแกหรือใครจะคิดยังไง แต่ในเมื่อพ่อเป็นประธานบริหาร ทุกคนก็ต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตาม ส่วนคนที่ไม่พอใจหรือปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงไม่ได้จะลาออกก็เชิญ” นิรุตต์เอ่ยด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด ทำให้ไม่มีใครกล้าโต้แย้ง

หลายครั้งที่นราธิปรู้สึกท้อต่อการทำงานในระบบครอบครัว แม้

โดยตำแหน่งเขาจะเป็นผู้บริหารคนหนึ่ง แต่กลับไม่มีอำนาจหรือมีสิทธิ์มีเสียงเลยแม้แต่น้อย สุดท้ายแล้วอำนาจการตัดสินใจต่างๆ ก็ล้วนเป็นของบิดาทั้งสิ้น ก่อนหน้านั้นเขาพยายามเสนอความคิดใหม่ๆ รวมทั้งเคยเสนอให้คัดเลือกดีไซเนอร์รุ่นใหม่มาร่วมงาน แต่ตอนนั้นบิดาของเขาไม่เห็นด้วย แต่มาเปลี่ยนใจค้นหาจิ๋วเอลรีดีไซเนอร์รุ่นใหม่ก็ตอนที่คุณหญิงนิลุบลไม่ซื้อเครื่องเพชร เขามั่นใจว่าเครื่องเพชรที่เขาเลือกตั้งโชว์ที่หน้าร้านล้วนเป็นแบบที่กำลังนิยม ถึงจะดัดแปลงแบบมาจากเครื่องเพชรของคนดังและราชวงศ์ของต่างประเทศบ้างก็เถอะ แต่ส่วนใหญ่ลูกค้าคุณหญิงคุณนายก็นิยมเครื่องเพชรที่มีแบบคล้ายคลึงกับเครื่องเพชรของคนดังระดับโลกมากกว่าแบบแปลกๆ ที่ไม่คุ้นตา ดังนั้นการที่นิรุตต์ตำหนิการออกแบบของหัวหน้าจิ๋วเอลรีดีไซเนอร์ก็เท่ากับเป็นการตำหนิเขาด้วยเช่นกัน ถ้าไม่ใช่เพราะผู้หญิงคนนั้นมาก่อน คุณหญิงนิลุบลจะต้องซื้อเครื่องเพชรของทางร้านแน่ๆ

ยิ่งคิดนราริพย์ก็ยิ่งแค้นหญิงสาวคนนั้น ถ้าได้เจอกันอีกครั้ง เขาจะเอาเรื่องเธอให้หายแค้น

๓

พลอยแสงเครียดอย่างหนักที่ต้องหาเงินห้าแสนบาทมาจ่ายค่าพลอยและค่าทำขวัญให้ยอดเพชร จึงแวะไปหาเอกรัตน์เพื่อนสนิทที่บ้านหลังจากนั่งคุยกันพักหนึ่ง พลอยแสงก็หันมาถามเอกรัตน์ด้วยเสียงเนิบๆ

“เอก แกมีเงินให้ฉันยืมสักห้าแสนบาทไหม”

เอกรัตน์ทำตาโต ร้อนล้นด้วยความตกใจ “ยายบ้า! เงินตั้งครึ่งล้านใครจะมีให้ยืม แกก็เห็นอยู่ว่าฉันมีเงินใช้แค่เดือนชนเดือน แล้วเกิดเรื่องอะไรขึ้นล่ะ ถึงต้องใช้เงินมากมายขนาดนั้น”

“พอดีที่บ้านมีปัญหาต้องใช้เงินนะ ต้องเอาไปจ่ายค่าพลอยแล้วก็จ่ายค่าเสียหายที่ฉันทำร้ายร่างกายคน”

“พลอย แกไปก่อเรื่องอะไรมา อย่าบอกนะว่าไม่มีเรื่องกับยายเพชรอีก ได้ยินว่ายายนั้นเพิ่งกลับมาจากฝรั่งเศษซะใหม่”

“คนที่ เป็นฝ่ายหาเรื่องฉันก่อนก็คือยายนั้น แต่ครั้งนี้เพชรเล่นงานบ้านฉันหนัก ฉันก็เลยต้องไปจัดการเพชรถึงที่บ้าน แต่กลับกลายเป็นว่าคนที่เดือดร้อนคือฉัน”

แล้วพลอยแสงก็เล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้เอกรัตน์ฟัง เพื่อนชายใจสาวฟังแล้วตกใจถึงกับยกมือขึ้นทาบอก

“ตายแล้ว นี่มันไม่ใช่เรื่องเล็กๆ เลยนะ แกก็ใจร้อน ไม่น่าบุกไปเอาเรื่องเพชรถึงที่บ้าน แกก็รู้ว่าเพชรร้ายแค่ไหน ไม่มีทางยอมให้แกจัดการได้ง่ายๆ หรือก แล้วนี่จะทำยังไง จะหาเงินตั้งมากมายให้ทันภายในสิ้นเดือนนี้ได้ยังไง ฟังแล้วเครียดแทน ดุชิ วิวรอนที่หางตาของฉันทันเพิ่มขึ้นมาอีกสองจุดเลย ขอไปเอามาส์มาปะหน้าก่อนนะ” แล้วเอกรัตน์ก็พุ่งตรงไปหยิบแผ่นมาส์ปะหน้า ชำยังหยิบเพื่อหล่อนด้วย

“ต่อให้แกเจอมรสุมชีวิตก็อย่าปล่อยให้หน้ายับย่น ไร้ราศี แล้วนี่แกคิดจะหาเงินจากที่ไหน แค่สอนโยคะแกก็แทบจะไม่มีเวลาทำอะไรแล้ว” เอกรัตน์เอ่ยปลางบรรจงปะมาส์กับใบหน้าและตบให้เข้าที่

“ก็ถ้าสิ้นไร้หนทางจริงๆ ก็คงต้องกู้เงินนอกระบบ” พลอยแสงพูดไปอย่างนั้นเอง แต่ถ้าไม่มีเลือก นี่อาจเป็นทางออกที่ดีที่สุด เป็นตายร้ายดีอย่างไรหล่อนก็ไม่มีความยอมให้บิดาขายรถ ท่านรักรถคันนี้มาก เพราะกว่าจะได้มาก็ต้องเก็บหอมรอมริบอยู่หลายปี

“อย่าเขี้ยวนะพลอย แค่คิดก็ผิดแล้ว เตี้ยวนะ ขอฉันคิดก่อนว่าแกจะหาเงินได้จากไหน” แล้วเอกรัตน์ก็หยิบกองนิตยสารแพชั่นมาพลิกเปิดหาอะไรสักอย่าง

“แกเปิดหาอะไรเธอ แทนที่แกจะช่วยฉันคิดวิธีหาเงิน กลับมัวมาทำอะไรก็ไม่รู้” พลอยแสงเอ่ยอย่างจุกๆ แต่เอกรัตน์ก็ยังคงพลิกหน้านิตยสารต่อไป และในที่สุดก็ร้องลั่นด้วยความดีใจเมื่อพบสิ่งที่ต้องการ

“อ่านนี่เร็ว” เอกรัตน์เอ่ยปลางยื่นนิตยสารหน้าที่เปิดพบให้หญิงสาวอ่าน

“ทางวีร่าเจมส์ขอเชิญจิวเอลริดีไซเนอร์ฝีมือดีร่วมเข้าประกวดออกแบบแหวนเพชรทรงหัวใจ ผู้ที่ชนะการแข่งขันจะได้รับรางวัลเงินสดห้าแสนบาท และจะได้ร่วมงานกับวีร่าเจมส์เป็นหัวหน้าทีมดีไซเนอร์ให้

แบรนต์ยังวีร่า...” พลอยแสงอ่านประกาศแล้วก็วิ่งไป หล่อนเพิ่งไปก่อเรื่อง ที่ร้านวีร่าเจมส์ ถ้าณาราชปทรายว่าหล่อนส่งผลงานเข้าประกวด หล่อนต้อง ตกรอบแน่ๆ ต่อให้พยายามมากแค่ไหนก็ไม่มีหวัง ทั้งที่ก็นึกเสียดายโอกาส ดีๆ

“เออ ก็น่าสนใจนะ แต่กว่าจะประกาศผลก็อีกตั้งเดือน ฉันจะต้องใช้ เงินสิ้นเดือนนี้ แข่งไปก็เท่านั้น” พลอยแสงเอ่ยพลางยื่นนิตยสารเล่มนั้น คืนเพื่อน

“คิดให้มันยาวๆ หน่อยสิพลอย แกนะมีพรสวรรค์ด้านการออกแบบ จิวเอลรี ฉันกล้ารับประกันเลยว่าถ้าแกส่งผลงานเข้าประกวด แกต้องชนะ แน่ๆ นอกจากจะได้เงินแล้วก็ยังได้งาน ถ้าแกไปยืมเงินใคร แกก็ต้องหาเงิน มาคืนไม่ใช่หรือ เงินห้าแสนนี่ปลดหนี้แกได้เลยนะ” เอกร์ตันเอ่ยอย่าง เอื้อมๆ

“ฉันก็อยากเข้าร่วมแข่งขันอยู่หรอกนะ แต่รู้ว่าจะไม่มีทางชนะแน่ เพราะเมื่อเร็วๆ ฉันเพิ่งไปมีเรื่องกับคุณณาราช ลูกชายเจ้าของบริษัทวีร่า เจมส์” พลอยแสงสารภาพเสียงอ่อยๆ

“แล้วแกไปมีเรื่องกับเขาได้อย่างไร เวิร์กรรม แกนี่ขยันมีเรื่องกับเขาไป ทัวจริงๆ ฉันว่าแกต้องเลิกนิสัยวิ๊วๆ เทวียงๆ ซะที...”

พอเอกร์ตันเริ่มบ่น พลอยแสงก็ยังมีขึ้นพนมจดหน้าผาก

“นี่มันชั่วโมงอบรมจริยธรรมหรือยังคะครูเอก ฉันไม่ใช่ลูกศิษย์ โรงเรียนประถมของแกนะ แล้วฉันก็ได้เทวียงวินพรว้าเพรื่อ”

อีกครั้งที่พลอยแสงต้องเล่าเหตุการณ์ที่ทำให้หล่อนกับณาราชมีเหตุ วิวาท ซึ่งพอเอกร์ตันฟังแล้วก็ส่ายศีรษะ ทำหน้าระอา

“ฉันไม่ได้ว่า แค่เดือน แต่แกก็ช่างสร้างปัญหาให้ตัวเองซะจริงจัง ถ้า เป็นแบบนี้เรื่องการเข้าร่วมแข่งขันกับทางวีร่าเจมส์ก็เป็นอันพับไป...มาคิดๆ ดูแล้วคนที่น่าจะพอให้แกยืมเงินได้ก็มีอยู่นะ พี่ชั้นนี่”

เมื่อเอ่ยถึงชื่อคนรักเก่า พลอยแสงก็เอ่ยเสียงแข็ง หน้าตึงขึ้นมาทันที

“พี่ชั้นจะเป็นคนสุดท้ายที่ฉันจะขอความช่วยเหลือ”

“แกอย่าหยิ่งนักได้ไหม ในเมื่อเขาเป็นคนออกปากว่าเขายินดีทำทุกอย่าง เพื่อเป็นการไถ่โทษที่ทิ้งแกไปคอบกับเพชร จริงๆ แกเองก็มีเงินเก็บที่ฝากร่วม บัญชีกับเขาไว้เพื่อใช้สำหรับงานแต่งงานไม่ใช่เหรอ อย่าให้เขาอมเงินเกลี”

“มันก็ใช่ แต่ถ้านฉันไปทวงเงินเขา มันจะดีเหรอ แล้วอีกอย่าง...เงินที่ฉันฝากร่วมบัญชีกับเขาก็แค่หมื่นสองหมื่นบาทเอง” พลอยแสงเอ่ยด้วย น้ำเสียงล้งเล

“เงินหมื่นสองหมื่นมันก็เป็นเงินนะแก แต่ถ้าฉันเป็นแก ฉันจะยืมเงิน พี่ชั้น อย่างน้อยในฐานะคนรักแกก็น่าจะมึ้นใจช่วยเหลือกันบ้าง แล้วฉัน ก็จะเข้าร่วมการแข่งขันออกแบบจิวเวลรี่ของวีร่าเจมส์ด้วย เพราะบางทีคนที่ตัดสินใจการออกแบบอาจไม่ใช่คุณนราธิป ถ้าผลงานของแกดีจริง ถึงไม่ได้รางวัล กรรมการก็อาจจะเห็นความสามารถของแกและทาบตามให้ร่วมงาน ด้วย พอเก็บเงินได้ครบ แกก็รีบคืนเงินพี่ชั้น แค่นี้ก็จบเรื่อง ไม่มีอะไร ติดค้างกัน”

เอกรัตน์คิดในแง่ดีเกินไป พลอยแสงไม่คิดว่าหล่อนจะโชคดียขนาด นั้น

“ขอใจนะที่แกเชื่อมั่นในความสามารถของฉัน แต่บอกตรงๆ ว่าฉัน ไม่มึ้นใจเลย คนที่เรียนจบจิวเวลรี่ดีไซน์จากเมืองนอกก็มีตั้งมากมาย เพชร เองก็คงเข้าร่วมการแข่งขันนี้แน่ๆ ฉันจะไปสู้พวกเรียนจบจากนอกได้ยังไง”

“อย่าบอกนะว่าแกกลัวยายเพชร แกควรพิสูจน์ให้ยายนี้เห็นว่าถึงแก จะเรียนจบปริญญาโทที่เมืองไทย แต่แกก็เก่งกว่าคนจบนอกอีกหลายคน แล้วอีกอย่าง...การที่แกติดต่อพี่ชั้นอีกครั้งก็จะทำให้ยายเพชร ดิ้นพรวด แกจะได้โอกาสเอาคืนยายเพชรด้วย”

น้ำเสียงของเอกรัตน์เริ่มฉุนเฉียวเมื่อเห็นหล่อนทำหน้าหนึ่งๆ... หล่อน ไม่เคยมีความคิดจะกลับไปคืนดีกับตนุพลเลยแม้แต่น้อย เพราะไม่มีทาง ใ่วีใจคนที่มึ้นจิตใจโลเลได้อีก แต่มาคิดๆ ดูแล้ว หากหล่อนติดต่อตนุพลก็จะ

เป็นการยั่วให้เพชรประดับแค้นใจได้ ลึกๆ แล้วพลอยแสงก็อยากรู้เหมือนกันว่าถ้าต้องแข่งขันออกแบบจิ๋วเอลรีกับเพชรประดับอีกครั้ง ใครจะเป็นฝ่ายชนะ แม้หล่อนไม่ได้เรียนจบจากสถาบันดังของต่างประเทศ แต่ก็เชื่อมั่นในความสามารถและประสบการณ์ของตัวเอง

“แกเพิ่งจะเทศนาไม่ให้ฉันไปมีเรื่องมีราวกับใคร แต่กลับมาจะให้ฉันมีเรื่องกับเพชร ตกลงแกจะให้ฉันทำยังไงกันแน่”

พลอยแสงย้อนเอกรัตน์ที่ทำหน้าอึกอัก และตอบไม่เต็มเสียงนัก

“มาคิดๆ ดูแล้ว คนที่หาเรื่องแก่อนก็คือเพชร เพราะฉะนั้นแกจะทำตัวเป็นเป้าหนึ่งให้ยายเพชรเล่นงานฝ่ายเดียวก็คงไม่ไหว แล้วฉันก็ไม่ได้ให้แกไปโวยวายอลอะวาดเหมือนที่เคยทำ แต่ให้แกเล่นสงครามประสาทกับเพชรให้พอแสบๆ คับๆ เพชรจะได้เลิกขมหรือหาเรื่องแกอีก” เอกรัตน์รีบแก้ตัว

“ก็ได้อ ฉันจะลองทำตามทีแกแนะนำ...ถ้าฉันโทร. หาพีซัน เขาจะรับสายฉันหรือเปล่า บางทีเขาอาจไม่อยากคุยกับฉันแล้วก็ได้” พลอยแสงเริ่มกังวล เพราะหลังจากที่ตนพลบออกเล็กหล่อน เขาก็ยังหมั่นโทร. มหา แต่หล่อนไม่ยอมรับสายเขาจนในที่สุดเขาก็เลิกติดต่อหล่อน

“แกอย่าเพิ่งคิดมาก ฉันว่าพีซันต้องดีใจแน่ๆ ที่แกติดต่อหาเขาเพลอๆ ฉันว่าเขาอาจยังมีใจให้แกอยู่ แต่ตอนนั้นที่เขาเลิกกับแกก็คงเพราะหัวนั้หวที่อยูใกล้ชิดกับเพชร แต่ตอนนี้อาจตาสว่างแล้วก็ได้ว่าคบอยู่กับนางอสรพิษ ถ้าให้ฉันเดานะ อีกไม่นานเพชรก็ต้องเลิกกับพีซัน เพราะยายนี่เป็นคนทะเยอทะยานอยากเด่นอยากดัง คงจะต้องหาคนรักที่อยู่ในแวดวงไฮโซและร่ำรวย”

“แกก็พูดไปเรื่อย พีซันกับเพชรอาจจะรักกันจริงก็ได้ ถ้าเป็นไปได้ฉันก็ไม่อยากให้พีซันต้องผิดหวัง” ต่อให้ผิดหวังจากคนรักเพียงใด พลอยแสงก็ยังปรารถนาดีต่อตนพลเสมอ

“พูดแบบนี้แสดงว่าแกยังไม่ลืมพีซันนั่นสิ” เอกรัตน์เอ่ยด้วยเสียงล้อๆ

“ถึงฉันจะหลงเหลือความรู้สึกดีๆ ต่อพี่ชั้นอยู่บ้าง แต่ก็ไม่คิดกลับไปคืนดีด้วยหรอก อย่างมากก็เป็นได้เพียงพี่น้องที่ดีต่อกันเท่านั้น เอาเป็นว่าฉันจะลองโทร. ไปหาพี่ชั้นก่อนก็แล้วกัน”

พลอยแสงหยิบโทรศัพท์มือถือและกดหาเบอร์ของคนรักเก่า แม่หล่อนจะเสียหน้าที่ต้องโทร. หาเขาเพื่อขอยืมเงิน แต่มันก็จำเป็นจริงๆ เพราะนอกจากต้นทุนแล้ว พลอยแสงก็ไม่คิดว่าจะมีใครยอมให้หล่อนขยืมเงินมูลค่าถึงครึ่งล้านบาทได้

หลังจากที่พลอยแสงโทร. ไปหาต้นทุนเพื่อขอยืมเงิน ชายหนุ่มก็ยินดีให้ความช่วยเหลือด้วยความเต็มใจและนัดให้หล่อนไปพบที่ร้านกาแฟที่ห้างสรรพสินค้าหรูใจกลางเมืองเพื่อรับเช็คตอนเย็นวันนั้น พลอยแสงไม่ได้พบกับคนรักเก่ามาปีเศษแล้ว หล่อนจึงไม่ต้องการให้เขาเห็นหล่อนในสภาพโทรมๆ จึงกลับบ้านเพื่อแต่งเนื้อแต่งตัวให้ดูดีเป็นพิเศษ

ตามปกติแล้วหล่อนมักแต่งกายด้วยเสื้อยืดแขนกุดสีเรียบๆ กับกางเกงยีนฟอกสีฟ้าซีดๆ แต่เพื่อให้ดูเนียบและมีสไตล์มากขึ้น พลอยแสงจึงหยิบเสื้อกั๊กสีขาวมาคลุมทับอีกที และแต่งหน้าเพิ่มสีส้มเพื่อให้ใบหน้าไม่ซีดหมอง...ถึงหล่อนจะแต่งตัวอย่างพิถีพิถันกว่าปกติ แต่เมื่อเทียบกับการแต่งกายโก้หรูของหญิงสาวในห้างสรรพสินค้าแห่งนี้ หล่อนก็แลดูละม้ายสาวใช้ที่เดินหิ้วของช่วยบรรดาคุณหนูคุณนายเหล่านี้ แม้พลอยแสงจะเขินส่ายตาเปลวๆ ที่จ้องมองหล่อน แต่ก็บอกตัวเองว่าอย่าใส่ใจแล้วเดินเซิดหน้าไปยังร้านกาแฟซึ่งเป็นสถานที่นัดหมาย

ครั้นหล่อนเดินเข้ามาในร้าน ต้นทุนที่นั่งรออยู่แล้วก็ขมื่อขึ้นให้หล่อนเห็น สีหน้าท่าทางของเขาแสดงออกอย่างชัดเจนว่าดีใจที่ได้พบกัน

“พี่ชั้นมารอนานแล้วหรือยังคะ” พลอยแสงเป็นฝ่ายทักทายด้วยเสียงเขินๆ

“ไม่นานหรอก พอตีสี่ไม่ตีสี่ก็เลยมาถึงก่อน นั่งก่อนสิพลอย จะ

ดีอะไรดี หิวหรือเปล่า สิ่งอะไรกินก็ได้นะ”

دنุพลยังคงใส่ใจหล่อนเหมือนครั้งที่เคยคบหากัน ทำให้หล่อนอดรู้สึกหิวไหนเลยไม่ได้

“พลอยไม่หิวค่ะ ขอแค่คาปูชิโนร้อนสักแก้วก็พอ แล้วก็ไม่ต้องมารบกวนเวลาของพี่ชั้นนานด้วย พลอยเกรงใจจริงๆ ที่ต้องมารบกวนพี่ชั้น” พลอยแสงเอ่ยโดยไม่สบตาอีกฝ่าย

“อย่าพูดแบบนี้อีกนะพลอย ตอนที่เราเลิกกันและพลอยไม่ยอมรับโทรศัพท์ พี่รู้สึกแย่มากๆ ที่ทำให้พลอยเสียใจและผิดหวังในตัวพี่ ทั้งที่เราเคยสัญญากันว่าหลังจากเรียนจบปริญญาโทเราจะแต่งงานกัน แต่พี่กลับเป็นฝ่ายผิดสัญญา แต่ถึงเราจะเลิกกัน พี่ก็อยากให้เราเป็นเพื่อนและพี่น้องกันเหมือนเดิม เพราะสำหรับพี่ พลอยก็เป็นเหมือนเพื่อนสนิทและน้องสาวแท้ๆ ของพี่คนหนึ่ง ดังนั้นการที่พลอยติดต่อมาหาพี่ พี่ก็เลยดีใจมากๆ จากนี้ไปพลอยอย่าเจียบบหายไปอีกนะ”

พลอยแสงฟังแล้วอึดอัดใจ หล่อนไม่ต้องการให้دنุพลหรือพี่นเรื่องความหลัง พอตีพนักงานเสิร์ฟเดินมารับออร์เดอร์ หล่อนจึงถอนใจอย่างโล่งอก พอสั่งเครื่องดื่มแล้วจึงได้โอกาสเปลี่ยนเรื่อง

“พลอยไม่ได้โกรธพี่ชั้นนะคะ เพียงแต่ช่วงนั้นพลอยยุ่งๆ กับงานวิทยานิพนธ์และงานทางบ้าน ว่าจะโทร กลับแต่ก็ลืม แล้วอีกอย่างพลอยก็ไม่อยากให้เพชรไม่สบายใจและมีปัญหาเกี่ยวกับพี่ชั้น” ที่ผ่านมาหล่อนคิดเช่นนั้นจริงๆ แต่เพิ่งจะมีตอนหนึ่งที่หล่อนอยากยั่วเพชรระดับให้หึงและคั่งแค้น

“พอพลอยพูดแบบนี้พี่ก็ยิ่งรู้สึกผิด”

“พี่ชั้นไม่ต้องรู้สึกผิดหรอกค่ะ เรื่องของเราเป็นอดีตไปแล้ว พลอยลืมมันหมดแล้ว” พลอยแสงเอ่ยยิ้มๆ แต่ในใจยังปวดแปลบ

“แต่พี่ไม่เคยลืมเรื่องดีๆ ของเราเลยนะพลอย”

สายตาของدنุพลที่จ้องมองหล่อนนั้นแสดงออกให้รู้ว่ายังมีเยื่อใยให้หล่อนอยู่ หากคิดจะแย่งدنุพลกลับคืนมาจากเพชรประดับ พลอยแสง

ก็เชื่อว่าเป็นไปได้ แต่หล่อนไม่ต้องการกลับไปคืนดีกับดอนพลในฐานะคนรักแล้วจริงๆ

“พลอยว่าพี่ชั้นควรจะลืมเรื่องของเรา ถ้าเพชรรู้คงจะเสียใจมาก พลอยว่าเรามาคุยเรื่องฐานะของเรากันดีกว่าค่ะ เงินที่พลอยขอยืมพี่ชั้น พลอยจะคืนให้ครบโดยเร็วที่สุด รับรองว่าจะไม่หนีหนี้แน่ๆ พี่ชั้นจะให้พลอยเซ็นสัญญากู้ยืมไว้ไหมคะ” พลอยแสงเอ่ยอย่างเป็นทางการเป็นงาน หล่อนอยากทำทุกอย่างให้ถูกต้อง

“พี่เชื่อใจพลอย เงินห้าแสนที่พี่ตั้งใจจะมอบให้พลอยเพราะมันเป็นเงินของเราอยู่แล้ว ไม่ต้องคืนให้พี่หรอก ถือว่าแทนคำขอโทษจากพี่ก็แล้วกัน”

“อย่าตีราคาความรู้สึกผิดของพี่ชั้นเป็นตัวเงินเลยค่ะ เรื่องเงินกับคำขอโทษมันคนละเรื่องกัน แล้วพลอยก็ไม่อยากติดค้างเรื่องเงินกับใครด้วย เอาเป็นว่าพลอยจะคืนเงินให้พี่ชั้นครบจำนวน แต่ถ้าพี่ชั้นไม่ตกลง พลอยก็จะไม่รับเงินจำนวนนี้และไม่ติดต่อกับพี่ชั้นอีกเลย”

เมื่อพลอยแสงเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง ดอนพลก็ถอนใจเอือกใหญ่ ตอบตกลงก่อนจะยื่นเช็คให้หล่อน

“ที่พี่ยอมตกลงให้พลอยคืนเงินเพราะไม่อยากให้พลอยเสียหายไปอีก สัญญากับพี่ได้ไหมว่าพลอยจะรับโทรศัพท์ของพี่”

“ค่ะ พลอยต้องรับโทรศัพท์ของพี่ชั้นอยู่แล้ว เพราะตอนนี้พลอยเป็นลูกหนี้ของพี่ ถ้าเสียหายไป พี่ชั้นจะเข้าใจผิดคิดว่าพลอยหนีหนี้” พลอยแสงเอ่ยยิ้มๆ

“ดี ถ้าอย่างนี้พี่จะได้โทร. ทวงหนี้บ่อยๆ ...เออ จริงสิ วันก่อนเพชรบอกพี่ว่าพลอยไปหาเรื่องเพชรที่บ้าน แล้วพลอยก็ทำร้ายคุณยอดเพชร เพราะเรื่องนี้ใช่ไหมที่ทำให้พลอยต้องยืมเงินพี่ เพราะเพชรบอกว่าคุณยอดเรียกค่าเสียหายจากพลอยหนึ่งแสนบาท จริงๆ คุณลุงไฟเซอร์กับคุณพ่อของเพชรก็เป็นพี่น้องกัน ไม่น่าจะเอาเรื่องกันเลย”

“พลอยไม่อยากพูดเรื่องนี้ค่ะพี่ซัน เรื่องมันยาว และถ้าพลอยพูดไปก็กลายเป็นว่าพลอยใส่ร้ายเพชรกับคุณยอด พลอยไม่รู้หรอกนะคะว่าเพชรเล่าเรื่องนี้ให้พี่ซันฟังยังไงบ้าง แต่คนอย่างพลอยไม่มีวันเป็นฝ่ายทำร้ายใครก่อน แล้วอีกอย่างถึงคุณพ่อของพลอยจะได้ชื่อว่าเป็นพี่น้องกับคุณยอด แต่คุณยอดก็ไม่เคยคิดว่าคุณพ่อเป็นพี่ชายหรือคิดว่าพลอยเป็นหลาน เพชรเองก็คิดแบบเดียวกับคุณยอด”

“ไม่จริงนะพลอย เพชรบอกพี่ว่าพยายามคุยกับคุณยอดแล้วทำไมไม่ให้เอาเรื่องพลอย แต่คุณยอดไม่ยอม เพชรเองก็เสียใจจริงๆ เพชรเป็นห่วงพลอยนะ เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะควรแสดงออกยังไง”

ครั้น دنุพล แก้วตัวแทนคนรัก พลอย แสงก็เริ่มจุ่น แสดงว่าเพชรระดับจะต้องแสดงละครเป็นนางเอกแสนดีอีกตามเคย

“พี่ซันจะเชื่อแบบนั้นก็ตามใจค่ะ ลักวันหนึ่งพลอยหวังว่าพี่ซันจะตาสว่าง” พลอย แสงเอ่ยด้วยเสียงอ่อนล้า ปล่อยให้ دنุพล มีความรู้สึกดีต่อหล่อนมากเพียงใด แต่ก็คงไม่มากพอที่จะทำให้เขาเชื่อคำพูดหล่อน แต่ลักวันหนึ่งที่เพชรระดับถอดหน้ากากออก دنุพลก็คงจะได้รู้ซึ่งถึงตัวตนของหญิงสาว พลอย แสงก็ได้แต่หวังว่าเมื่อถึงเวลานั้น دنุพล จะทำใจยอมรับเนื้อแท้ของเพชรระดับที่ไม่ได้สุกสกาและงดงามดังชื่อได้

ขณะที่พลอย แสงกับ دنุพล กำลังสนทนากันอยู่ที่ร้านกาแฟ นราธิป และเกตแก้วผู้เป็นเลขาฯ ก็เดินผ่านร้านกาแฟแห่งนั้น เกตแก้วเหลือบไปเห็น دنุพล ก็หยุดชะงัก ทำให้ นราธิป หันไปมองตามและเห็นคู่กรณีนั่งอยู่กับชายหนุ่มคนหนึ่ง

“มีอะไรหรือเปล่าคุณเกต คุณรู้จักผู้หญิงผู้ชายสองคนนั้นหรือ”

“ค่ะ ผู้ชายที่นั่งอยู่ที่โต๊ะริมทางซ้ายเป็นแฟนของเพื่อนเกต ส่วนผู้หญิงคนที่นั่งอยู่ด้วยเป็นแฟนเก่าของเขา ถ้าเพื่อนเกตรู้ว่าสองคนนั้นนัดเจอกันจะต้องเป็นเรื่องแน่ๆ” เกตแก้วเอ่ยด้วยเสียงเครียดๆ ท่าทางดูเจ็บแค้น

แทนเพื่อน

“ผู้หญิงคนนั้นชื่ออะไร” นราธิปได้โอกาสถามชื่อคู่กรณี

“ชื่อพลอยแสงค่ะ ยายคนนี้เป็นเพื่อนคณะเดียวกับเกศ แต่อยู่คนละกลุ่ม ยายนี้คอยซิงตืซิงเต้นกับเพื่อนของเกศตลอด ทั้งที่ความจริงควรจะมีเจียมเนื้อเจียมตัวนะค่ะ เพราะทางบ้านเช่าที่ในห้างแถบซานเมืองเปิดร้านจิวเอลรีเกรดต่ำ ตอนแรกยายนี้เกือบจะได้ทุนไปเรียนที่ประเทศฝรั่งเศสนะค่ะ เพราะตอนจบได้คะแนนสูงสุดของรุ่น แต่สุดท้ายเพื่อนของเกศก็ได้ไปแทน เพราะทางคณะกลัวว่าจะทางบ้านจะไม่มีเงินส่งให้พลอยแสงเป็นค่ากินอยู่ คือทางมหาวิทยาลัยที่ฝรั่งเศสให้ทุนเฉพาะค่าเรียน”

เกศแก้วเมาท์อย่างออกรสออกชาติ ท่าทางจะไม่ถูกกับยายผู้หญิงสุดแสนคนนี้อามากๆ

“ฉันแสดงว่าพลอยแสงนี้ออกแบบเก่งจริงๆ ฉันลิ ตอนนี่เธอทำงานที่ไหนล่ะ”

“เท่าที่ทราบก็ทำงานที่บ้านนะค่ะ แต่เหมือนกิจการจะไม่ค่อยดีนักอีกไม่นานก็คงจะเลิกกิจการ นี่คงเห็นว่าฐานะทางบ้านไม่ค่อยดีก็เลยคิดจะกลับมาคืนดีกับพี่ชั้น หวังให้พี่ชั้นเลี้ยงดู น่าสมเพศจริงๆ สงสัยเกศจะต้องส่งข้อความไปเตือนเพื่อนซะหน่อยแล้ว”

แล้วเกศแก้วก็หยิบโทรศัพท์พิมพ์ข้อความส่งหาเพื่อน ส่วนนราธิปมองหญิงสาวคู่อย่างไม่ชอบใจนัก

ชื่อพลอยแสงอย่างนั้นหรือ ท่าทางจะเป็นพลอยอัปแสงเสียมากกว่า ทำเป็นวิจารณ์เครื่องประดับของร้านเขาว่าล้ำสมัยและลอกเลียนแบบเครื่องเพชรของต่างประเทศ ร้านจิวเอลรีของตัวเองก็ยังไม่รอด ที่มาเดินด้อมๆ มองๆ หน้าร้านเพชรของเขาก็คงจะมีเจตนาลอกแบบเครื่องเพชรของร้านเขาแน่ๆ

แล้วจู่ๆ ก็มีเสียงหนึ่งแย้งขึ้นมาในหัวของนราธิปว่าบางทีพลอยแสงอาจไม่ได้ลอกแบบเครื่องเพชรของเขาก็ได้ เพราะเมื่อนึกถึงแบบสเกตซ์

เครื่องประดับในสมุดที่เธอเปิดให้เขาดู แบบที่เธอร่างไว้ก็ดูสวยและมีเอกลักษณ์แตกต่างจากเครื่องเพชรของร้านเขาจริงๆ อีกทั้งเกศแก้วก็เพิ่งบอกว่าหญิงสาวเรียนจบได้คะแนนสูงสุดของคณะ แต่ด้วยอคติที่ทำให้นราธิปเลือกที่จะเชื่อว่าหญิงสาวมีเจตนาลอกเลียนแบบเครื่องเพชรร้านของเขา ยิ่งคิดก็ยิ่งแค้น และเมื่อได้รู้ว่าพลอยแสงลอบนัดพบกับคนรักของเพื่อนสนิทเกศแก้ว ก็ทำให้เขาดูถูกหญิงสาวผู้นี้กว่าเดิม

“ผมว่าคุณไม่ต้องกังวลแทนเพื่อนของคุณหรอก เพราะถ้าผมเป็นผู้ชายคนนั้น ผมไม่มีทางกลับไปคืนดีกับผู้หญิงไร้รสนิยมแบบนี้หรอก ดูแต่งเนื้อแต่งตัวเข้าลี” นราธิปมองการแต่งกายของพลอยแสงด้วยสายตาเหยียดๆ เขาคุ่นชินกับผู้หญิงที่แต่งตัวโก้หรู แม้แต่จิวเอลรีดีไซเนอร์ประจำบริษัทของเขาที่ดูดีสุดๆ เซอร์ๆ ก็ยังแต่งตัวดูดีกว่าพลอยแสง

“นั่นสิคะ เกศก็คิดแบบเดียวกับคุณธิป พี่ชั้นไม่มีทางกลับไปคืนดีกับยายนี้แน่ ไม่รู้ว่าแต่ก่อนยายนี้เคยเป็นดาวคณะได้ยังไง”

“ยายคนนี้น่ะเธอเป็นดาวคณะ มองยังไงก็ไม่น่าเป็นไปได้” นราธิปถามเสียงสูงอย่างไม่เชื่อ

“แต่มันก็เป็นไปแล้วค่ะ ในความคิดของเกศ เพชรสวยกว่าพลอยแสงตั้งเยอะ นอกจากเพชรจะเป็นดาวคณะเหมือนกันกับพลอยแล้ว ยังออกแบบจิวเอลรีเก่งไม่แพ้กัน ก็เพชรนี้แหละค่ะที่ทางคณะเลือกให้รับทุนแทนพลอย” เกศแก้วไม่พูดเปล่า แต่ยื่นโทรศัพท์มือถือที่บนหน้าจอแสดงภาพหญิงสาวหน้าหมวยที่มีใบหน้าสวยเก๋ให้เขาดู นราธิปเห็นแล้วรู้สึกว่าคุณนั้นหน้า

“เหมือนผมจะเคยพบเพื่อนคุณแล้วนะ แต่จำไม่ได้ว่าเคยพบที่ไหน” นราธิปทำหน้าที่ครุ่นคิด

“คุณธิปคงจะเคยพบเพชรตามงานสังคัมละมั้งคะ เพราะเพชรออกงานบ่อย แล้วอีกอย่างบ้านเพชรก็ทำร้านเพชรเหมือนกันนะคะ คุณธิปเคยได้ยื่นซื้อร้านเพชรยูนิคใหม่คะ ถึงจะไม่ใช้ร้านเพชรใหญ่ แต่ก็มีคนในแวดวงสังคัมเป็นลูกค้าประจำหลายคน”

“ผมรู้จักร้านเพชรยูพิน น่าแปลกนะที่ผมไม่เคยได้พูดคุยกับคุณเพชร ทั้งที่อยู่ในการเดียวกัน แถมยังเจอกันในงานบ่อยๆ” นราธิปเอ่ยยิ้มๆ เขาชักสนใจสาวหน้าหมวยเพื่อนของเกตแก้วเสียแล้ว เพราะสาวหมวย ใบหน้า เลี้ยวคมแบบนี้คือสเปกของเขา

“ก็คุณธิปมีผู้หญิงรายล้อมอยู่ตลอดเวลา ใครจะกล้าเข้ามาคุยด้วย” เกตแก้วแซวยิ้มๆ

“ตามปกติผู้หญิงมักเป็นฝ่ายเข้ามาคุยกับผมก่อนนะ หรือว่าเพื่อนของคุณคิดว่าผมไม่น่าทำความรู้จัก จริงสิ ผมก็ลืมไปว่าเธอมีแฟนแล้ว” นราธิปนี่ก็เสียดาย

“เพชรก็คงอยากรู้จักคุณธิปนะคะ แต่เพชรเป็นคนวางตัวดี เห็นเพชร ดูเปรี้ยวๆ แบบนี้ แต่จริงๆ เป็นคนเรียบร้อยมาก” เกตแก้วพูดชมเพื่อนรัก ไม่ขาดปากจนนราธิปเอ่ยแซว

“นี่ถ้าคุณเพชรยังไม่มีแฟน ผมคงคิดว่าคุณพยายามเป็นแม่สื่อให้ผมกับเพื่อนของคุณแน่”

“คุณธิปก็คิดมาก เกตก็แค่คิดว่าคุณธิปกับเพชรเหมาะสมกันที่สุด ถ้าไม่ติดว่าเพชรมีแฟนแล้ว เกตจะเป็นแม่สื่อให้คุณ”

“น่าเสียดายนะที่รู้จักกันช้าไป แล้วผมก็ไม่ใช้คนที่ชอบเป็นมือที่สามของใครด้วยสิ กลัวบาปกรรม”

คำพูดของเขาทำให้เลขาฯ สาวทำตาโตเหมือนไม่เชื่อ

“คุณธิปเป็นคนธรรมชาติไม่กับเขาด้วยหรอคะ”

“ผมเป็นคนเชื่อเรื่องทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วนะคุณ พวกที่คิดไม่ดี ทำอะไรไม่ถูกต้องของคลองธรรม ไม่มีใครได้ดีสักรายหรอก” นราธิปเอ่ยพลางทอดตามองพลอยแสง

“สาธุค่ะ...ตายจริง นี่ก็ใกล้เวลาที่เราจะไปพบกับคุณณัฐวีแล้ว รีบไปกันเถอะค่ะ” เลขาฯ เหลือบมองนาฬิกาแล้ววูทวนด้วยความตกใจ ก่อนจะเดินนำนราธิปไปยังห้องทำงานของเจ้าหน้าที่ฝ่ายประชาสัมพันธ์ของ

ทางห้างแห่งนี้ที่นัดหมายกันไว้เพื่อคุยเรื่องสถานที่จัดงานวันเปิดตัวแบรนด์
ยังวีราเจมส์

“ขอบใจมากจะเกศ ที่โทร. มาเล่าให้ฟัง พี่ชั้นคงนัดเจอพลอยตาม
ประสาเพื่อนเก่าที่ไม่ได้เจอกันนาน อีกร่างเรากับพี่ชั้นก็แค่กำลังดูๆ กันอยู่
ยังไม่ได้คบเป็นแฟนกัน ถ้าเขาจะเจอแฟนเก่าก็คงไม่ผิด” เพชรประดับเอ่ย
ด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน ทั้งที่ท่าโทรศัพท์มือถือแน่นอย่างแน่นจัด

“ถึงแค่นี้ๆ กันอยู่ก็เถอะ ถ้าถ่านไฟเก่าคู่ขึ้นมาจะทำยังไง เพชรไม่หึง
บ้างเลยหรอ”

ตอนนี้ใครๆ ต่างเข้าใจว่าเพชรประดับคบหาเป็นคนรักกับตนุพล แต่
หล่อนยังไม่ยอมรับอย่างเต็มปากแม่แต่กับเพื่อนสนิทอย่างเกศแก้ว เพราะ
หล่อนไม่เคยคิดจะคบกับตนุพลอย่างจริงจัง

“ถ้าพี่ชั้นจะกลับไปรักกับพลอย เราก็ดีใจด้วย” เพชรประดับเล่นบท
นางเอก ในสายตาของเพื่อนและคนรอบข้าง หล่อนคือหญิงสาวที่มีจิตใจ
ดีงาม อ่อนโยนและแสนซื่อ ทำให้ใครต่างรักและชื่นชมหล่อน ต่างจาก
พลอยแสงที่เป็นคนโง่เงา ชอบพูดจาตรงๆ ทำให้เพื่อนๆ ที่คณะซัดหูซัดตา
และด้วยเหตุนี้จึงทำให้ใครๆ ต่างพากันเข้าข้างหล่อน

“จริงๆ จะว่าไปแล้ว ถ้าพี่ชั้นกลับไปคืนดีกับยายพลอยก็ดีนะ เพชร
จะได้มีแฟนใหม่ที่ดีกว่า วันนี้มีผู้ชายสนใจเพชรด้วยละ”

“พูดแบบนี้ไม่ดีเลยนะเกศ แล้วผู้ชายที่เกศว่าคือใครหรอ” เพชร-
ประดับแสรังเอ่ยด้วยเสียงขุ่นเคือง

“อย่าโกรธเราลี เราพูดจริงๆ ว่าเพชรคู่ควรกับผู้ชายที่ดีกว่าพี่ชั้น
แล้วผู้ชายที่สนใจเพชรก็คือคุณธิป เจ้าหน้าที่เอกเอง พอดีเกศเปิดรูปของเพชร
ให้คุณธิปดู คุณธิปทำหน้าที่ตะลึงเหมือนอึเหเนาที่เห็นภาพของบุษบาอย่างไร
ยังงั้นเลย”

คำพูดของเกศแก้วทำให้เพชรประดับยิ้มกว้าง แต่ก็แสรังทำเสียง

ไม่พอใจ

“แล้วเกศเปิดรูปเราให้เจ้านายดูทำไม น่าเกลียด เขาอาจจะเข้าใจผิดว่าเกศจับคู่เราให้เขา”

“ก็เราตั้งใจจับคู่เพชรให้เจ้านายจริงๆ คนที่สวยสมกันทุกอย่างก็ควรได้คู่กันจริงไหม”

“เรารู้ว่าเกศรักเรา หวังดีกับเรา แต่อย่าทำแบบนี้อีก มันไม่เหมาะ” เพชรประดับแสวงงทำเสียงปราม

“โถ เพชร อย่าคิดมากสิ เรามีสิทธิ์เลือกคนที่ดีที่สุดสำหรับตัวเราเอง เอาเป็นว่าถ้าเพชรเลิกกับพี่ชั้นเมื่อไหร่ เกศจะขอเป็นแม่สื่อให้เพชรกับคุณธิปนะ...เออ จริงสิ ตกหลงเพชรสนใจจะสมัครเข้าแข่งขันออกแบบแหวนเพชรรูปหัวใจกับทางวีว่าเจมส์หรือเปล่า เกศอยากให้เพชรสมัครนะ”

“เราก็ว่าจะลองสมัคร แต่ไม่ค่อยมั่นใจนัก ได้ยินว่าคนชนะจะได้เงินรางวัลตั้งห้าแสนบาท คงจะมีคนเก่งๆ มาสมัครเยอะ” เพชรประดับเอ่ยอย่างถ่อมตน

“เรากล้าพนันเลยว่าเพชรจะต้องชนะ จะว่าไปแล้วงานนี้พลอยคงสมัครด้วยแน่ๆ แต่ถึงยังไงเราก็เชื่อว่าเพชรต้องชนะพลอยแน่ๆ เพราะรสนิยมของเพชรดีกว่าายนั่น”

“อย่าดูถูกพลอยแบบนั้นสิจ๊ะ พลอยเป็นคนมีพรสวรรค์ อาจชนะก็ได้ ถึงเพชรจะเรียนจบมาจากมหาวิทยาลัยชื่อดังของฝรั่งเศสก็ไม่ได้หมายความว่าเก่งกว่าพลอย ถ้าพลอยชนะเพชรก็ดีใจด้วย เพราะพลอยจะได้มีโอกาสทำงานดีๆ มีรายได้ประจำ เพราะครอบครัวของพลอยกำลังลำบากจริงๆ เพชรก็รักพลอยเหมือนญาตินะ แต่พลอยกับครอบครัววิที่มองว่าเพชรกับครอบครัวเป็นคนอื่น” เพชรประดับแสวงงชมพลอยแสงเพื่อให้ตัวเองดูดี

“เพชรดีกับพลอยจังเลยนะ ทั้งที่ครอบครัวของพลอยแย่งกิจการของคุณปู่เพชรไป แต่ก็ช่างเถอะ สุดท้ายแล้วคนที่คิดร้ายก็ต้องได้ผลกระทบ

คุณธิปพูดแบบนี้”

เพชรประดับฟังแล้วยิ้มเหยียด สิ่งที่น่าธิปพูดก็เป็นเพียงหลักธรรม คำสอนเท่านั้น แต่ในโลกของความเป็นจริง คนที่คิดร้ายก็อยู่สบายกันถมเถิด ส่วนคนคิดดีอยู่อย่างยากก็มีมาก

“เราก็เชื่อแบบนี้แหละ ขอบใจเกษมมากนะที่ส่งข่าวบอกเรา” เพชรประดับตัดบทอย่างนุ่มนวล แม้ตอนแรกหล่อนจะชุ่นเคืองที่ตงุพลแอบนัดพบกับพลอยแสงโดยที่หล่อนไม่รู้

หล่อนไม่ได้รับกตงุพล แต่ก็ไม่ต้องการให้คนรักมีความลับต่อหล่อน หากความสัมพันธ์ของหล่อนกับตงุพลมีอันยุติลง หล่อนต้องเป็นฝ่ายบอกเลิก ...จะไปแล้วการที่ตงุพลแอบนัดพบกับพลอยแสงก็เป็นเรื่องดี เพราะเป็นเหตุผลที่ทำให้หล่อนขอยุติความสัมพันธ์กับเขาได้ พอเลิกกับตงุพล หล่อนก็จะได้เดินหน้าสร้างความสัมพันธ์กับนราธิปอย่างเต็มที่

ครั้นคิดแผนการได้แล้วเพชรประดับก็ยิ้มกว้าง คนอย่างหล่อนถ้าอยากได้อะไรแล้ว ก็พร้อมทำทุกอย่างเพื่อให้ได้สิ่งนั้นมาครอบครอง ไม่ว่าวิธีที่ได้มานั้นจะถูกหรือผิดก็ตาม